ἦσαν! κατάλληλα·) *Ἀθῶαν Καρδίαν* (ἔννοια σου, καὶ ὅλα τὰ ἐπίστευσα...) *Πράσινο Χαϋάρι* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου, Λαίμαργο Ποντίκι* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ εἰς Βιέννην ταξειδίου σου·) *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι* (εἴμεθα σύμφωνοι·) *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* (μετὰ χαρᾶς θὰ γνωρίσω καὶ τὰ μικρότερά σου ἀδέλφια·) *Μόνωσιν* (ὄχι, δὲν ἐμάντευσες τὴν *Ἑκάτην*! πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐκδρομαί·) *Θεὰν τῆς Γεωργίας* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν τιμητικὴν θέσιν ποῦ κατέχω εἰς τὴν Βιβλιοθήκην σου· ἔχει κόκκαλον ἀπὸ τὸ Πεκέρμι ἀπολιθωμένον, μὲ τὸ μυαλὸ μέσα ἀποκρυσταλλωμένον; πραγματικῶς θὰ εἶνε κάτι τι ἔκτακτον!) *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (δὲν πειράζει· αἱ νέαι προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν·) *Ἀδραν τῆς Κερκύρας* (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν κάρταν σου· καὶ νὰ ἰδῇς ἀλήθεια, πού του ἔμοιαζε λιγάκι ἡ εἰκών·) *Ἄριστον Ποδηλάτην* (χαίρω ποῦ σὲ διασκεδάζει τόσον ὁ «Ἄσωτος Υἱός»· ἄφισε ὅμως νὰ ἰδῇς καὶ παρακάτω...) *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* (ἔλαβα·) *Μυστηριώδη Φύσιν* (δὲν εἰμπορῶ νὰ το κάμω, διότι θὰ ἦτο πολὺ ἄδικον διὰ τοὺς μικρούς... γιὰ συλλογίσου... ἔ, δὲν συμφωνεῖς;) *Ἀργυρόχρον Φωνήν*, *Ἄσπρο Ποντικάκι* (μὴν ἀπορῇς· ὑπάρχουν, βλέπεις, διαφόρων εἰδῶν χαρακτῆρες· αἱ λύσεις ἔγιναν δεκταί· μόνον σὺ νὰ εἶσαι καλὰ καὶ νὰ μὴν ξαναρρωστήσῃς·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα*, *Σὶρ-Λὰ-Φαλουάζ*, *Τσιγγαρέλαν* ([ΕΕ] εὖγε, ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (τί γίνονται αὐτοί, ποῦ ἔχεις εἰς τὸ μάτι διὰ ξεσπάθωμα;) *Ἀρισέα* (ἐργασία λοιπόν, καὶ σου εὔχομαι καλὴν πρόοδον·) *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* (ἔχει καλῶς·) *Σ. Β. Ἰωμπερόπουλον* (κ' ἐγὼ τοὺς ἀντασπάζομαι· ἔστειλα τοὺς τόμους ποῦ ἐζήτησες, καὶ ὡς βλέπεις, ἡ ἐκλογή σου ἦτο λαμπρά·) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* (ἔχεις δίκαιον, διότι τὰ μαθήματά σου φέτος εἶνε πολὺ δύσκολα καὶ πρέπει νὰ φιερώνῃς πολλὰς ὥρας εἰς μελέτην· ὅταν θέλῃς ὅμως, θὰ εὑρίσκῃς καὶ ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράφῃς.) *Ἐσπέριαν Ἀῦραν* (δὲν πειράζει εἰξεύρω ὅτι παντοῦ δὲν εἶνε εὔκολον τὸ ξεσπάθωμα· σοῦ δημοσιεύω μόνον μίαν πρότασιν περὶ ἀλληλογραφίας, διότι αἱ ἄλλαι εἶνε ἀγόρια·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* (ποῦ μόλις ἔφθασεν εἰς Αἴγυπτον, ἀμέσως μοῦ ἔγραψε· εἰμπορεῖς νὰ φανερώσῃς τὸ ὄνομά σου δι' ἐπισκεπτηρίου, τὸ ὁποῖον διαβιβάζεται διὰ τοῦ γραφείου μου·) *Ἔρημον Σαχάραν*, *Μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ* (ἔστειλα.) *Παριστρίαν* (ἤθελα νὰ εἶμαι μάρτυς· εἰς τοιαύτας σκηνάς· ἀλλὰ τί φαντάζεσαι ὅτι θὰ γίνεται μὲ τὰ σήματα;) *Θεαγένην*. *Κρόταλον* (σὲ συγχαίρω· βεβαίως καὶ ἕνας καλὸς ἔμπορος ὠφελεῖ τὴν πατρίδα του, ὅπως κάθε ἄλλος.) *Ἀϊ - Λάϊφ τῶν Πατησίων*, *Ἀστὸν τῶν Χιονωδῶν Ὀρέων* (ἀφ' οὗ δέχεσαι τὴν ἀνταλλαγήν, θὰ στείλῃς τετράδιον πρῶτος.) *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι* (ἔστειλα.) *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (κατενθουσιασμένην μὲ τὴν ἰδέαν τῶν σημάτων, καὶ προτείνουσαν νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν τὸ ταχύτερον.) *Κόντε Ραπανάκην* (ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη.) *Μικρὰν Ἀμαζόνα* (ναί, ἐλήφθη ἡ συνδρομή σου· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Κλάδον Ἐλαίας* (μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος!) *Μικρὸν Διηγήτορα* (τὰ ἔστειλα.) *Ἀμαρυλλίδα* (ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ.) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (λίαν προσεχῶς.) *Βλαχοπούλαν* (καλῶς ἦλθατε· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Λαμπρὸν Κίθαρῳδόν*, *Σὶρ Λὰ Φαλουάζ*, *Σοφίαν Δ. Χασιώτου*, *Μινώταυρον* (δὲν πειράζει τώρα· ἄλλοτε ὅμως νὰ εἰξεύρῃς ὅτι γενικῶς καὶ ἀνεξαιρέτως διὰ κάθε τετράδιον χρειάζεται ἰδιαίτερος φάκελλος καθὼς καὶ ἰδιαίτερον γραμματόσημον.) *Ἑκάτην* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Ὀκτωβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15. 16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δρχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897, καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται· Ἄδετος φρ. **3**. — *Χρυσόδετος* φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1899, 1900 καὶ 1901, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου

«Ὁ χάστης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράφουσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

463. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον ὑποθέτει ἁπλῶς· κανεὶς δὲν ξέρει... ὅμως]
Τὸ δεύτερον τοῦ ῥήτορος, σφοδρὸ, ἄνεμος τρόμος!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

469. Στοιχειόγριφος

Βάλε σῖγμα βγάλε χί,
Κι' ἄκουσε μὲ προσοχή:
Ἦταν πόλις καὶ πιοτὸ
Ἔγινε μαλακτικό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

470. Ἀναγραμματισμὸς

Κτίστην μεγάλης πόλεως ἂν ἀναγραμματίσῃς
Εἰς τὴ στιγμὴ χωρὶς μυαλὰ τὸν ἄνθρωπο θ' ἀφίσῃς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ.

471 Πλέγμα Σταυρῶν μετὰ Τετραγώνου.

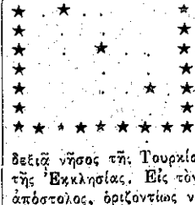

Ἀντικατασταθοῦν αἱ στιγμαὶ καὶ οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ἀναγιγώσκεται: εἰς τὸ τετράγωνον, ἄνω κάτοικος ἑλληνικῆς χώρας, κάτω πόλις τῆς Ἰαπωνίας, δεξιᾶ νῆσος τῆς Τουρκίας, καὶ ἀριστερᾶ τελετὴ τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὸν α' σταυρόν: καθέτως ἀπόστολος, ὁριζοντίως νῆσος· εἰς τὸν β' δημητριακὸν καὶ ἄνεμος· εἰς τὸν γ', γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ χρήσιμον διὰ τοὺς ὅλους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

472. Μωσαϊκόν.

Θεὰς υἱὸν δανείζουνε στοιχεῖα διὰ νὰ κάνῃς,
Ὁ ἔκφυλος, ἀλλοίθωρος, κωφὸς καὶ στραβοκάνης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

473-475. Μεταμορφώσεις.

1.— Ὁ *Πάδος* δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ Ὄχιος
2.— Ὁ *Δαίμων* δι' 9 » νὰ γίνῃ *Ὅσιος*
3.— Ὁ *Βοῦς* δι' 9 » νὰ γίνῃ *Χοῖρος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

476. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ δύο φωνηέντων (ἐξ ὧν τὸ πρῶτον ἐπαναλαμβάνεται δίς), παρεντιθεμένων κατὰ τὴν αὐτὴν πάντοτε σειρὰν μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων (ὧν ἡ τάξις δύναται νὰ ἀλλαχθῇ) σχηματίζονται πέντε λέξεις τρισύλλαβοι:

μπστ - σλμπκ - χσσμτσ - ῥρπσστ - σμχτσ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

477. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τ' ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὅπλον ἀμυντικόν, τὰ δεύτερα ὅπλον ἀγχέμαχον, τὰ τρίτα ἐθνικὸν εὐεργέτην:

1, Ἔθνος ἀρχαῖον. 2, Πτηνὸν. 3, Ἰσθμός. 4, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος 5, Ἔντομον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

478. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

φ 5 (οὐσιαστικὸν) κ 2 (ῥῆμα) ι 2 (σύνδεσμος) 66 (ἐπίθετον) ε 3 (ῥῆμα.)

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχικαλαμπουριστοῦ

479. Γρῖφος.

ὦ! + ἵππ' αν
Δῆ φερ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

480. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 324 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμενον πρόσωπον θὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς ἄνευ περιγραφῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις τῶν φύλλων 31. καὶ 32

349. Σέσωτρις (σέ, σός, τρίς.)— **350.** Κέα (καί, α.) — **351.** Κάπρος-Κύπρος.— **352** Λάβα Βάαλ. **354.** Ψηὸ (καὶ ΨΗ ΤΟ . .)— **355-359.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ι, σχηματίζονται: *Ἰανός, οἶνος, υἱός καρίς, φίλος*. — **360.** ΑΙΑΣ (ΕκΑβη, ΓάΙος, ΕκΑτη, σειΣμός·) **361.** Ἄφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με.

353. Λ	Τ	Η
Ε	Ε	Ο
Ρ	Ρ	Ρ
Ν	Ψ	Ο
ΗΠΕ	ΙΡΟΣ	
	Λ	
	Ο	
	Ρ	
	Η	

362. Ψαρὰ (ψάρ, Α.)— **363.** Ἀρετὴ (Α. ρέ, τί.)— **364** Στάμνα - Σταμνά.

365. Π	**366**	Σ Κ Σ
Κ Α Ι		Α Α Κ
Π Α Ρ Ο Σ		Α Λ Ι
Τ Ε Λ Α Μ Ω Ν		Α Σ Τ Α Κ Ο Σ
		Θ Μ Μ
		Ο Α Ι
		Ι Σ

367 Νεύας.— **368.** ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΣ (Πάφος, Εὐνή, Ρέα, Ἥρα, Φανός, Ἀνήρ, Ναῦς, Οὐρανός, Σός.) — **369.** Διὰ τοῦ Η: *πληγή, πηγή, θήκη, κλητήρ μνηστήρ*.—**370.** Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει.— **371.** Ὁ Περικλῆς ὑπῆρξεν ἔνδοξος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Η Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου. Ἐφαρμογὴ εἰς οἰκογενείας καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορίαι καὶ δι' ἐπιστολῆς παρὰ τῷ κυρίῳ Λεων. Κότσικα, ὁδὸς Δερβενίων, 17, Ἀθῆναι. (Β—66)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.— Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (Β—65)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 9ον **Ἐν Ἀθήναις, 19 Ὀκτωβρίου 1902** **Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 42**

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ὁπωσδήποτε, τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι οἱ Βάγδδοι ὡμίλουν. Μὴ περιοριζόμενοι εἰς μόνα τὰ ἔνστικτα, εἶχον ἰδέας,—τοῦτο προϋποθέτει ἡ χρῆσις τοῦ λόγου, — καὶ λέξεις, τῶν ὁποίων ὁ συνδυασμὸς ἐσχημάτιζε τὴν γλῶσσαν. Ναί, εἶχον ἔναρθρον φωνήν, μετεχειρίζοντο λέξεις, καὶ ὄχι ἁπλᾶς κραυγάς, διαφωτιζομένας διὰ τοῦ βλέμματος, τῆς χειρονομίας ἢ τοῦ μορφασμοῦ.

Παρατηροῦντες ὁλονὲν τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῆς φυλῆς, αὐτῆς τοῦ δρυμοῦ, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Τζὼν Κὸρτ καὶ ὁ Κάμης ἐπροχώρουν διὰ τῶν ὁδῶν τοῦ χωρίου.

Ἦτο μεγάλον αὐτὸ τὸ χωρίον;...

Ἡ περιφέρειά του δὲν θὰ ἦτο μικροτέρα τῶν τριῶν χιλιομέτρων, καὶ ἂν δὲν ἦτο καθαυτὸ φωλεά, ἦτο τουλάχιστον, καθὼς εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, φωλεὰ μεγάλη.

Κατασκευασθεῖσα διὰ χειρὸς τῶν Βάγδδων, ἐμαρτύρει τέχνην ἀνωτέραν τῆς τῶν πτηνῶν, τῶν μελισσῶν, τῶν καστόρων καὶ τῶν μυρμήκων.

—Ἐν πάσῃ περιπτώσει, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κὸρτ, ἡ φύσις, ἡ ὁποία δὲν ἀπατᾶται ποτέ, εἶχε τοὺς λόγους της ποῦ ἔκαμε τοὺς Βάγδδους νὰ προτιμήσουν τὴν ἐναέριον ζωήν. Ἀντὶ νὰ ἕρπουν εἰς ἐδαφος ἀνθυγιεινόν, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε δέχεται τὸς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ζοῦν εἰς τὸ εὐάερον καὶ ὑγιεινὸν περιβάλλον τῶν κορυφῶν τοῦ δάσους τούτου!

Αἱ περισσότεραι τῶν καλυβῶν, φαιδραί, καὶ καταπράσιναι, ὁμοιάζουσαι μὲ κυψέλας, ἦσαν ὀρθάνοικται. Αἱ γυναῖκες κατεγίνοντο δραστηρίως εἰς τὰ οἰκιακά των ἔργα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε δὲν ἦσαν πολύπλοκα, διότι τὸ νοικοκυρίο των ἦτο ὁλωσδιόλου στοιχειῶδες. Παιδιὰ ἐφαίνοντο παντοῦ πολυάριθμα, μερικὰ γαλουχούμενα ὑπὸ τῶν μητέρων των. Ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ἄλλοι μὲν ἔδρεπον καρποὺς ἀπὸ τὰ δένδρα, ἄλλοι δὲ κατήρχοντο τὴν κλίμακα διὰ τὰς συνήθεις των ἀσχολίας, καὶ ἄλλοι ἀνήρχοντο, ἐπιστρέφοντες, μὲ κανὲν θήραμα, τὸ ὁποῖον ἐφόνευσαν, ἢ μὲ καμμίαν ὑδρίαν, τὴν ὁποίαν ἐγέμισαν μὲ νερὸν τοῦ ρίου.

— Εἶνε πολὺ δυσάρεστον ποῦ δὲν γνωρίζομεν τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν! εἶπεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν καὶ νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ἰδέαν περὶ τῆς φιλολογίας των... Ἔπειτα, δὲν εἶδα ἀκόμη οὔτε Δημοσίαν Βιβλιοθήκην, οὔτε Λύκειον, οὔτε Παρθεναγωγεῖον....

Ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ ἡ βαγδδικὴ γλῶσσα, ἐξ ὅσων εἶχον ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν Λὶ-Μάϊ, ἦτο ἀνάμικτος μὲ λέξεις κογγικάς, ὁ Κάμης ἐδοκίμασε νὰ ποταθῇ πρὸς τὸ παιδίον, μεταχειριζόμενος τὸς κοινοτέρας.

Ἀλλά, ὅσον καὶ εὐφυὴς καὶ ἂν ἦτο ὁ Λὶ-Μάϊ, δὲν ἐφάνη νὰ ἐνόησε τίποτε. Καὶ ὅμως, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Τζὼν Κὸρτ καὶ τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ, εἶχε προφέρῃ τὴν λέξιν «νγκόρα», ὅταν ἦτο ἀσθενὴς εἰς τὴν σχεδίαν... Ὁ δὲ Λάγκας ἐξ ἄλλου ἐβεβαίωνεν, ὅτι εἶχε μάθῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ παιδίου, ὅτι τὸ χωρίον ὠνομάζετο Νγκάλα καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Μζέλο Τάλα - Τάλα.

Τέλος, μετὰ περίπατον μιᾶς ὥρας, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χωρίου. Ἐκεῖ ἠγείρετο μία καλύβη μεγαλητέρα καὶ ἐπισημοτέρα ἀπὸ τὰς ἄλλας. Ἦτο ἱδρυμένη ἐν τῷ μέσῳ τῶν κλάδων πελωρίου βόμβακος· ἡ πρόσοψις ἀπετελεῖτο ἀπὸ πλέγμα καλάμινον· ἡ στέγη ἐκρύπτετο ὑπὸ τὸ φύλλωμα. Πρὸ τῆς κλειστῆς αὐτῆς θύρας, ἵσταντο δύο εὔρωστοι Βάγδδοι.

Ἡ σημαντικὴ αὐτὴ καλύβη μήπως ἦτο τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως,

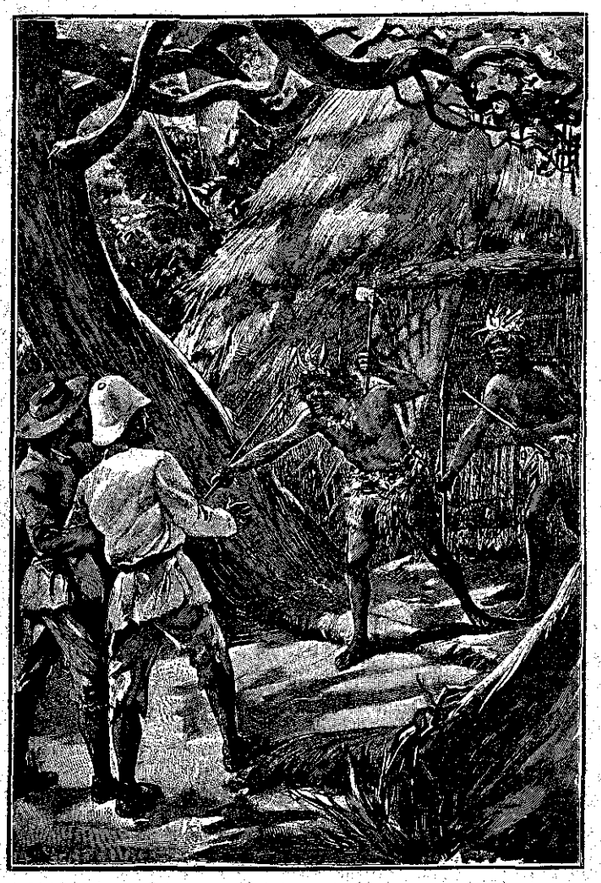

«Οἱ δύο Βάγδδοι ἠγέρθησαν, κραδαίνοντες τὰ ὅπλα.» (Σελ. 330, στ α'.)

ὁ νάος τῶν μάγων, ὁ βωμὸς τῶν πνευμάτων, ὁποίους ἔχουν αἱ πλεῖσται τῶν ἀγρίων φυλῶν, εἰς τὴν Ἀφρικήν, εἰς τὴν Αὐστραλίαν. εἰς τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ ; . . .

Ἔπρεπε νὰ ποσπάσουν ἀπὸ τὸν Λί-Μάϊ μερικὰς πληροφορίας πλέον σαφεῖς καὶ ὡρισμένας. Ἡ εὐκαιρία ἦτο κατάλληλος. Ὅθεν ὁ Τζὼν Κόρτ, λαβὼν τὸ παιδίον ἐκ τῶν ὤμων, τὸ ἔστρεψε πρὸς τὴν καλύβην καὶ τῷ εἶπε :

— Μζέλο - Τάλα - Τάλα ;

Κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκατοικοῦσεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου Νγκάλα, ἡ Αὐτοῦ Βαγδδικὴ Μεγαλειότης.

Καί, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ διηυθύνθη πρὸς τὴν ρηθεῖσαν καλύβην.

Ἀμέσως τὸ παιδίον ἤλλαξεν ὕφος, ἔδραξε τὸν Μὰξ ἀπὸ τὸν βραχίονα καί τον συνεκράτησεν, ἐκδηλοῦν φρίκην καὶ τρόμον.

Ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἐπέμεινε.

— Μζέλο-Τάλα-Τάλα ; ἠρώτησεν ἐπανειλημμένως.

Εἰς ἑκάστην ἐρώτησιν τὸ παιδίον κατένευεν. Ἀλλὰ μόλις ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ἔκαμνε νὰ προχωρήσῃ, ὁ Λὶ - Μάϊ τὸν ἠμπόδιζεν.

Ἦτο λοιπὸν ἀπηγορευμένον νὰ πλησιάσῃ κανείς ;

Φαίνεται· διότι οἱ δύο Βάγδδοι ἠγέρθησαν, καὶ κραδαίνοντες τὰ ὅπλα των, —πελέκεις καὶ δόρατα ἀπὸ σιδηρόξυλον,—ἐστάθησαν ἀπειλητικοὶ ἔμπροσθεν τῆς θύρας. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ εἴσοδος τῆς βασιλικῆς κατοικίας ἦτο ἀπηγορευμένη.

— Μὰ κ' ἐδῶ λοιπὸν τὰ ἴδια ; ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ· καὶ εἰς τὸ Μέγα Δάσος τοῦ Οὐμπάγκη, ὅπως εἰς τὰς πρωτευούσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου, φρουροὶ καὶ σωματοφύλακες πρὸ τῆς θύρας τῶν Ἀνακτόρων ; . . καὶ τὶ Ἀνακτόρων ; μιᾶς Μεγαλειότητος ἀνθρωποπιθηκικῆς !

— Διατὶ νὰ ἐκπλήττεσαι, ἀγαπητέ μου Μάξ ;

— Καλὰ λοιπόν ! ἀφ' οὗ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἴδωμεν αὐτὸν τὸν Μονάρχην, θὰ τῷ γράψωμεν καὶ θὰ τῷ ζητήσωμεν ἀκρόασιν ! ἐδήλωσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζὼν Κόρτ· ἀλλ' ἂν ὁμιλοῦν αὐτοὶ οἱ πρωτογενεῖς, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου ὅτι ἀναγινώσκουν καὶ γράφουν. Ἀγριώτεροι ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Σουδὰν καὶ τοῦ Κόγγου,— Φούνδους, Χιλοῦ, Δένκας, Μουμπουττοῦ, —δὲν φαίνονται νὰ ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ὁποῖον συνεπάγεται τὴν φροντίδα νὰ στέλλουν τὰ παιδιά των εἰς τὸ σχολεῖον . . .

— Κ' ἐγὼ ἀμφιβάλλω, Τζὼν . . .

Ἄλλως τε, πῶς νὰ συνεννοηθῇ κανεὶς δι' ἐπιστολῆς μὲ ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ἀγνοεῖ τὴν γλῶσσαν ;

— Ἂς ἀφήσωμεν νὰ μας ὁδηγήσῃ αὐτὸς ὁ μικρός, εἶπεν ὁ Κάμης.

— Ἠεύρεις νὰ μας πᾶς ἐστὸ σπίτι τοῦ πατέρα του ; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κὸρτ τὸν Λάγκαν.

— Ὄχι, φίλε μου Τζών, ἀπεκρίθη ὁ ἰθαγενής· κάπου ἐδῶ εἶνε, μὰ δὲν ξέρω καλά . . . Ὁ Λί - Μάϊ μᾶς ὁδηγεῖ . . . πρέπει νὰ τον ἀκολουθήσωμεν.

Καὶ τότε, πλησιάσας τὸ παιδίον καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς ἀριστερᾷ τῆς βασιλικῆς καλύβης :

— Νγκόρα ; . . . Νγκόρα ; . . . ἐπανέλαβε.

Τὸ παιδίον ἐνόησε, διότι ἡ κεφαλή του ἐκινήθη ζωηρῶς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω.

— Τοῦτο σημαίνει, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ὅτι τὸ νεῦμα τῆς ἀρνήσεως καὶ τῆς καταφάσεως εἶνε ἔνστικτον, καὶ τὸ ἴδιον δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἢ τοὺς ἀνθρωποειδεῖς· μία ἀπόδειξις ἀκόμη, ὅτι οἱ πρωτογενεῖς αὐτοὶ ἐγγίζουν πλησιέστατα τὴν ἀνθρωπότητα !

Μετ' ὀλίγα λεπτά, οἱ ἐπισκέπται ἔφθασαν εἰς μίαν «συνοικίαν» τοῦ χωρίου σκιερωτέραν, διότι αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων συνέπλεκον εἰς θόλους τὰ φυλλώματά των.

Ὁ Λὶ - Μάϊ ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μικρᾶς ἀλλὰ καθαρίας καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ στέγη ἀπετελεῖτο ἀπὸ πλατέα φύλλα βαναναίας, ἀπὸ τὰ ἴδια ἐκεῖνα φύλλα, τὰ ὁποῖα εἶχε μεταχειρισθῇ καὶ ὁ ὁδηγὸς διὰ τὴν σκιάδα τῆς σχεδίας. Εἶδος πλίνθων ἐσχημάτιζαν τὰ τοιχώματα τῆς καλύβης ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσήρχετό τις διὰ μικρᾶς θύρας, ἀνοικτῆς τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Μὲ τὴν χεῖρα, ὁ Λὶ-Μάϊ τὴν ἔδειξε πρὸς τὸν Λάγκαν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀνεγνώρισεν.

— Ἐδῶ εἶνε ! εἶπεν.

Ὅλη ἡ καλύβη, ἓν μόνον δωμάτιον. Εἰς τὸ βάθος στρωμνὴ ἀπὸ ξηρὰ χόρτα, ἀνανεούμενα ἐκόλως. Ὡς μόνα σκεύη, δύο-τρεῖς κολοκύνθαι, μία ὑδρία πηλίνη, γεμάτη νερόν, καὶ δύο ἀγγεῖα ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν φθάσῃ ἀκόμη ἕως τὰ πηρούνια, καὶ ἔτρωγαν μὲ τὰ δάκτυλα. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπὶ σανίδων καρφωμένων εἰς τὸν τοῖχον, ὀπῶραι, ρίζαι, τεμάχια κρέατος ψητοῦ, καὶ κρεμασμέναι ἀπὸ μεγάλας ἀκάνθας, ταινίαι ὑφάσματος ἐξ ἰνῶν.

Ἕνας Βάγδδης καὶ μία Βάγδδισσα ἠγέρθησαν, μόλις ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην.

— Νγκόρα ! . . Νγκόρα ! . . Λο-Μάϊ . . . Λὰ - Μάϊ ! εἶπε τὸ παιδίον.

Ὁ ἀνὴρ προσέθεσεν, ὡς ἐὰν ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τον ἐννοοῦσαν περισσότερον:

— Φάτερ ! . . Φάτερ ! . .

Τὴν γερμανικὴν αὐτὴν λέξιν «πατὴρ» ἐπρόφερεν ὄχι καὶ μὲ τόσῳ γερμανικὴν προφοράν. Ἀλλὰ τὶ παράδοξον, ἂν παρεμορφοῦτο μία ξένη λέξις εἰς τὸ στόμα ἑνὸς Βάγδδη ;

Μόλις εἰσελθὼν ὁ Λάγκας ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα, αὕτη δὲ τῷ ἤνοιξε τὸς ἀγκάλας της, καί τον ἔθλιψεν ἐπ' αὐτῆς, καί τον ἐθώπευσε μὲ τὴν χεῖρα, φανερώνουσα ὅλην της τὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν σωτῆρα τοῦ υἱοῦ της.

Ἰδοὺ τώρα αἱ ἰδιαίτεραι παρατηρήσεις τοῦ Τζὼν Κόρτ.

Ὁ πατὴρ ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὔρωστος, δυνατός· ἀνάλογον τὸ σῶμα, μολονότι οἱ βραχίονες ἦσαν κάπως μακρότεροι ἀπὸ βραχίονας ἀνθρώπου· αἱ χεῖρες μεγάλαι καὶ ἰσχυραί, αἱ κνῆμαι ὀλίγον τοξοειδεῖς, τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς τελείως ἐφηρμοσμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Εἶχε τὸ σχεδὸν ἀνοικτὸν ἐκεῖνο χρῶμα τῶν ἰθαγενῶν φύλων, τὰ ὁποῖα εἶνε μᾶλλον σαρκοφάγα ἢ φυτοφάγα· πώγωνα ἀραιὸν καὶ βραχύν, κόμην μελανὴν καὶ οὖλην, ἐν εἶδος ἐρίου, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὅλον του τὸ σῶμα. Ἡ κεφαλή του μετρίου μεγέθους, αἱ σιαγόνες ἐλαφρῶς προεξέχουσαι· οἱ ὀφθαλμοὶ ζωηροί, ἐξαστράπτοντες.

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. Ξενοπουλος

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΩΤΑ-πρῶτα τὸν ἐγνωρίσατε ὡς Π τ η ν ὸ ν τ ῆ ς Ἐ ρ ή μ ο υ, συνάδελφον ἐκ τῶν τακτικῶν καὶ διακρινομένων εἰς τὸν κύκλον σας. Ἔπειτα, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1901. ἡ Διάπλασις σᾶς τὸν παρουσίασεν ὡς νέον της συνεργάτην, ὡς εὐέλπιδα ποιητήν, καὶ ἔκτοτε, ἐπὶ δύο σχεδὸν ἔτη, διὰ σᾶς ἦτο ὁ Ἀ ν τ ώ ν ι ο ς Κ. Κ., κατὰ τὸ ἥμισυ γνωστὸς καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγνωστος. Τέλος, ὁ θάνατος, προλαμβάνων, σᾶς ἀπεκάλυψε προχθὲς ὁλόκληρον τὸνομά του : Ἦτο ὁ Ἀντώνιος Κ. Κυριακίδης, ὁ δυστυχὴς καὶ πολύκλαυστος Ἀντωνάκης μας !

Τὸν ἤξευρα καλά, τὸν ἔβλεπα συχνά, — ἦτο ἄλλως τε μακρινὸς συγγενής μου καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἐγνώρισα παιδίον δυστυχέστερον. Ὤ, ἦτο πολὺ δυστυχής, τόσον δυστυχής, ὥστε ὁ θάνατός του εἰς τὸ ἄνθος, εἰς τὸν κάλυκα μᾶλλον τῆς ἡλικίας, δὲν ἦτο ἡ μεγαλητέρα του δυστυχία . . . Φαντασθῆτε, ὅτι εἶχε χάσῃ ἐνωρὶς τὸν πατέρα του· ὅτι δὲν εἶχεν οὔτε μητέρα, διότι πρὸ πολλοῦ αὐτὴ εἶχε στερηθῇ τὸ λογικόν της· καὶ ὅτι ἀπὸ πολὺ μικρός, ἀπὸ δέκα ἐτῶν παιδί, εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς πολυωδύνου, ἡ ὁποία προχθὲς τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸν τάφον. Τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ κρεββάτι Ὑπέφερε τὸ πόδι του. Ἀπὸ τί ; οὔτε οἱ ἰατροὶ δὲν ἠξεύρουν... Ὅταν ἐγίνετο ὀλίγον καλλίτερα, ἐσηκόνετο κ' ἐπεριπατοῦσε μὲ δεκανίκια. Τελευταίως τὸ κακὸν ἐπροχώρησεν. Οἱ ἰατροὶ εὑρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ του κόψουν ὁλόκληρον τὸ πόδι . . . Ἀλλ' οὔτε μὲ τοῦτο δὲν ἐσταμάτησε τὸ κακόν, καὶ τὸ τέλος ἦτο ὁ θάνατος.

Θεῖος καὶ θεῖαι φιλόστοργοι, ἀγαπῶντες τὸν Ἀντωνάκην μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ ἄκρα δυστυχία, τὸν περιέθαλψαν, τὸν ἐπεριποιήθησαν, ὡς ἄλλοι γονεῖς, μέχρι τῆς τελευταίας του ἡμέρας. Καὶ αὐτὸ ὑπῆρξεν ἡ μόνη του ἀνακούφισις, ἡ μόνη του παρηγορία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, ὅπου ἔζησε τόσον ὀλίγον καὶ ὑπέφερε τόσον πολύ. . .

Ἀλλ' ὄχι· ὁ Ἀντωνάκης εἶχεν εἰς τὰ δεινά του καὶ ἄλλην παρηγορίαν, καὶ ἄλλην ἀνακούφισιν : τὴν μελέτην. Προικισμένος μὲ μεγάλην εὐφυΐαν, μ' ἔκτακτον ἀντίληψιν, εὕρισκεν ἡδονὴν εἰς τὸ νὰ καλλιεργῇ τὸ πνεῦμά του, νὰ ποκτᾷ γνώσεις, νὰ καταγίνεται εἰς τὴν ποίησιν νὰ πολαμβάνῃ τὰ ὡραῖα βιβλία. Ὀλίγον ἐφοίτησεν εἰς τὸ Σχολεῖον, διότι ἡ ἀσθένειά του δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀλλ' ὀλίγοι μαθηταὶ ἐμελετοῦσαν καὶ ἤξευραν ὅσα ὁ Ἀντωνάκης μας. Ἡ κλίνη τοῦ μαρτυρίου του ἦτο πάντοτε γεμάτη βιβλία, καὶ εἰς τὸν σωματικὸν πόνον, ὁ μικρὸς ἀλλ' ὑπέροχος ἀσθενὴς ἀντέτασσεν ἡρωϊκῶς τὴν ψυχικὴν ἡδονήν. Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν ἐγνώρισα παιδίον δυστυχέστερον... Καὶ ὅμως, ὅταν συλλογίζωμαι τὰς πνευματικὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποίας ὤφειλεν εἰς τὴν εὐφυΐαν του καὶ εἰς τὴν φιλοπονίαν του· ὅταν φαντάζωμαι τὰς τέρψεις, τὰς ὁποίας ἠσθάνετο μελετῶν καὶ συνθέτων τὰ πρῶτά του ἔργα· καὶ μὲ ποίαν εὐκολίαν, διὰ τοῦ ρεμβασμοῦ, διὰ τῆς ζωηρᾶς φαντασίας, θἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν θλιβερὰν πραγματικότητα καὶ θὰ ἐνετρύφα εἰς ἄλλας σφαίρας, εἰς ἄλλους κόσμους ἰδανικοὺς καὶ μακαρίους,— λέγω, ὅτι τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ἔχον ἀσθενῆ τὴν σάρκα ἀλλὰ πρόθυμον τὸ πνεῦμα, δὲν ἦτο δυστυχέστερον ἀπὸ κάθε ἄλλο παιδίον ! . .

Τὸν ἔβλεπα συχνά. Κάθε τόσον, ὅταν ἦτο σχετικῶς καλά, ἤρχετο ὁ καϊμένος κοῦτσα-κοῦτσα, μὲ τὰ δεκανίκια του, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ γραφεῖον, νὰ ἰδῇ τὴν ἀγαπητήν του Διάπλασιν. Καὶ ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν σεμνότητά του, τὴν μετριοφροσύνην του. Ὡμοίαζε μὲ δειλίαν. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν ἠξεύρω τὶ λογῆς ἦταν ἡ φωνή του. «Ναί . . . ὄχι . . . μάλιστα . . .» Μὲ αὐτὰ ἀπαντοῦσε πάντοτε εἰς τὸς ἐρωτήσεις μου. Πολλάκις προσεπάθησα νὰ του δώσω θάρρος, νὰ τὸν κάμω νὰ ξανοιχθῇ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσα. «Ναί . . . ὄχι... μάλιστα . . . » Ἦτο ὑπερβολὴ σεβασμοῦ, θὰ εἰπῆτε. Ναί· ἀλλ' ὅταν συγκρίνω μὲ τὴν συστολὴν τοῦ Ἀντωνάκη, τὴν φλύαρον αὐθάδειαν μερικῶν ἄλλων, τὸ θάρρος που πέρνουν καὶ πρίν τούς το δώσῃς, προτιμῶ τὴν συστολήν, καὶ ἂς εἶνε ὑπερβολική . . .

Εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὅμως.— ἄ, ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐπιστολάς του ! Ἔγραφε πρὸς τὴν Διάπλασιν, ἔγραφε κάποτε καὶ πρὸς ἐμὲ ἰδιαιτέρως. Μὲ πόσην εὐγλωττίαν ἐξεφράζετο, μὲ πόσην ἀρετὴ χάριν, μὲ πόσον ποιητικὴν ἔξαρσιν περιέγραφε τὰς ἐντυπώσεις του, τὰ αἰσθήματά του, μὲ πόσην ἀκρίβειαν καὶ λογικὴν ἐξέθετε τὰς σκέψεις του καὶ τὰς ἰδέας του ! Καθεαυτὸ φιλολογικὰ ἔργα αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί. Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἐπιστολὴν πού μας ἔγραψε διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα του, καὶ μίαν ἄλλην, μετὰ τὴν μεγάλην ἐγχείρησιν ποῦ ὑπέστη. Ἀριστουργήματα !

Μένει νὰ εἴπω ὀλίγας λέξεις καὶ διὰ τὰ ποιήματά του. Ἐγνωρίσατε ἀρκετά, θὰ γνωρίσετε καὶ ἄλλα, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀνέκδοτα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς Διαπλάσεως. (Ποῖος θά μας τὸ ἔλεγεν, ὅτι αὐτὰ ἐπέπρωτο νὰ δημοσιευθοῦν μ' ἕνα πένθιμον σταυρόν, πλησίον τοῦ ὀνόματος τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ !) Βεβαίως, ὁ Κυριακίδης, παιδίον ἀκόμη, δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν περίοδον τῆς μιμήσεως. Τὰ ποιήματά του δὲν ἔχουν μεγάλην πρωτοτυπίαν. Ἐμιμεῖτο τὸν Βιζυηνόν, τὸν Δροσίνην, τὸν Πολέμην, τὸν Μαρτζώκην. Ἀλλὰ μὲ πόσην εὐκολίαν τοὺς ἐμιμεῖτο, καὶ πόσον τελείως ἐγνώριζε τὴν τέχνην τῆς στιχουργίας, καὶ πόσον τρυφερὸν ἦτο πάντοτε τὸ αἴσθημά του, καὶ πόσον ὡραία ἡ ἰδέα του. Τὰ πρωτόλεια αὐτὰ ἐμαρτύρουν, ὅτι ὁ Ἀντωνάκης, ἀνδρούμενος, ἀναπτυσσόμενος, μελετῶν, καλλιεργῶν τὴν ἰδιοφυΐαν του, θἀνεδεκνύετο μίαν ἡμέραν ποιητὴς καὶ θὰ ἐλάμβανε θέσιν μεταξὺ τὸν καλλιτέρων μας ποιητῶν. Πολλὰς καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἐστηρίζαμεν εἰς αὐτὸ τὸ παιδί. Ἀλλ' ὁ θάνατος τὰς ἀφήρπασεν ὅλας ! . .

Ἡ μνήμη τοῦ Ἀντωνίου Κυριακίδου δὲν θὰ σβυσθῇ γρήγορα. Μικρὰ ἡ δράσις του, ὅπως ὀλίγη ἡ ζωή του. Ἀλλ' ἔδρασεν, ἔζησε πνευματικῶς μέσα εἰς κύκλον πλήρη τρυφερότητος, καὶ εὐαισθησίας καὶ ἀγάπης,— εἰς τὸν κύκλον τῆς Διαπλάσεως. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι διὰ πολὺν κάιρον θὰ ἐνθυμῆσθε τὴν ἀσυνήθη παιδικὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν, ἡ ὁποία τόσον ἐνωρὶς εἶχε περιβληθῇ τὸν διπλοῦν στέφανον τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς γεννωμένης δόξης, καὶ ὑπῆρξε θαυμαστὴ συγχρόνως καὶ ἀξιοδάκρυτος. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 321.)

Ὁ κλέπτης Πονηρίδης ἐγλυκάθη μὲ τὴν π α σ έ τ α ν, καὶ τὸ ἴδιον βράδυ ἐνεφανίσθη πάλιν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ π α λ α τ σ ί ν ο υ, μὲ τὴν προσωπίδα του, μὲ τὸν μεγάλον μαῦρον μανδύαν του, καὶ μὲ τὰ θυλάκια του γεμάτα χαρτιὰ σημαδευμένα . . .

Ὁ Βαλεντῖνος εἶχεν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σταθῇ νὰ τον κλέψουν ἀκόμη μίαν φορὰν· ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ χάσῃ χρήματα.

Διότι ὁ Γιαννιός, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἄρεσε διόλου αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἔγινεν ἄφαντος, καὶ μαζὶ μὲ τὸν Γιαννιὸν καὶ ὁ πολύτιμος σάκκος. Ἔψαξαν ὅλο τὸ παλάτι, ἀλλ' οὔτε ἴχνος ὑπηρέτου, οὔτε ἴχνος ταλλήρου . . . Καὶ ἐπειδὴ οἱ μασκαρευμένοι δὲν παίζουν παρὰ τοῖς μετρητοῖς, ἀντίο πασέτα ἐκεῖνο τὸ βράδυ !

Ὁ Βαλεντῖνος ἐγέλασε μὲ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ἐμάλωσεν ὀλίγον τὸν Γιαννιόν, ποῦ ἔλειψε χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν, καὶ ἔπειτα τὰ ἐλησμόνησεν ὅλα, διότι εἰς τὸ κεφάλι του εἶχεν ἄλλο σχέδιον μεγαλεπίβολον.

Ἐσκόπευε νὰ κάμῃ σερενάταν τῆς κομήσσης Βεατρίκης καὶ δι' ἑνὸς μειδιάματός της, νὰ χρισθῇ βασιλεὺς τῶν Ἀποκρέω !

Οἱ Βενετοὶ εἶχον πάντοτε μίαν βασίλισσαν τῆς καλλονῆς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἀξίωμα κατεῖχεν ἡ κόμησσα Βεατρίκη Σιλβόνη, ἡ ὁποία πραγματικῶς ἦτο ἡ ὡραιοτέρα κυρία τῆς Βενετίας. Ἀλλ' οἱ θαυμασταί της τὸ ἐπαράκαμναν· δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον προτέρημα ποῦ νὰ μή το ἔχῃ ἡ βασίλισσά των, ἢ ἐλάττωμα ποῦ νὰ το ἔχῃ. Ἦσαν ἱκανοὶ νὰ κομματιάσουν, π ὲ ρ Μ π ά κ κ ο ! τὸν αὐθάδη ποῦ θὰ ἰσχυρίζετο τὸ ἐναντίον. Καὶ ἡ βασιλεία τῆς ὡραίας πατρικίας ἦτο ἀπόλυτος. Ἔδιδε νόμους εἰς τοὺς προσωπιδοφόρους ὑπηκόους της, τοὺς ὁποίους ἐκεῖνοι ἐσέβοντο ὅσον καὶ τοὺς νόμους τοῦ Δόγη. Ὑπὸ τὴν λ ό τ ζ α γ τοῦ Παλατίου της, ἑνὸς τῶν κομψοτέρων τῆς Μεγάλης Δεκάνης, ἔδιδον καθημερινῶς συνέντευξιν οἱ ποιηταί, οἱ τραγουδισταὶ καὶ οἱ κιθαρισταὶ τῆς πόλεως. Αἱ σερεναταὶ ἐπήγαιναν καὶ ἤρ-

χοντο. Ἀλλ' ἡ ὡραία Κόμησσα ἦτο δύσκολη καὶ ἀκριβοθώρητη: ἐπαρουσιάζετο μόλις δύο ἢ τρεῖς φοράς, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἓξ μηνῶν τοῦ καρναβαλιοῦ, διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἐκτίμησίν της πρὸς κάποιον ἀρχηγὸν σερενάτας, ὁ ὁποῖος τότε ἐγίνετο ὁ εὐτυχέστερος καὶ ὁ ἐνδοξότερος μασκαρᾶς τῆς πόλεως!

Πρὸ τεσσάρων ἀκριβῶς ἡμερῶν ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος Μολτονάζος εἶχεν ὁδηγήσῃ πρὸ τοῦ παλατίου τῆς Κομήσσης ἕνα καράβι μεγάλον σεχδὸν ὅσον ὁ Βουκένταυρος (τὸ πλοῖον τοῦ Δόγη,) μὲ πλήρωμα μουσικῶν, ἱκανὸν ἐν ἀνάγκῃ νὰ δώσῃ καὶ ναυμαχίαν! Αὐτὸς ὁ ἴδιος, μὲ ἀνατολικὴν ἐνδυμασίαν, ἀστράπτουσαν ἀπὸ πετράδια, ἵστατο παρὰ τὴν πρῴραν ὑπερηφάνως. Ὑπῆρχον τρομπόνια, φλάουτα, βιολιά, κύμβαλα καὶ κινεζικὰ καπέλα.(*) Ἡ εἰσαγωγὴ ἑνὸς κωμικοῦ μελοδράματος τοῦ συρμοῦ, ἐπαίχθη μὲ τόσον θόρυβον, ὥστε αἱ περιστεραὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τρομάξασαι, ἔφυγαν ἀγεληδὸν πρὸς τὸν Λίδον...

Φαίνεται, ὅτι καὶ ἡ Κόμησσα Βεατρίκη, πτοηθεῖσα ἀπὸ τὸ πανδαιμόνιον, εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἰδῇ τί συνέβαινεν ἐπὶ τῆς Διώρυγος, καὶ ἀνύψωσεν ἐλαφρῶς τὸ μετάξινον παραπέτασμα τῆς λότζας της. Ὅλοι οἱ προσωπιδοφόροι, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθησαν μὲ γόνδολας τὴν ναυτικὴν συναυλίαν τοῦ Μολτονάζου, εἶδον τὸ παραπέτασμα σειόμενον. Καὶ τώρα ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος διαδίδει, ὅτι ἡ Βασίλισσα εἶχε παρουσιασθῇ δι' αὐτόν, ὅτι τῷ ἐχορήγησε τὸ μειδίαμά της, ὅτι τὸν ἔχρισεν ἐπισήμως Βασιλέα!

Ἦτο λοιπὸν δυνατόν, ὁ Βαλεντῖνος Κερκὸζ νὰ ἴδῃ τὰ πράγματα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Ἦτο δυνατὸν νὰ νενεχθῇ τοιαύτην ἀπάτην ἐκ μέρους τοῦ ἀντιπάλου; Ὄχι βέβαια! Καὶ ἰδοὺ πῶς συνέλαβε τὸ σχέδιον μιᾶς ἀντιδιαδηλώσεως, μιᾶς θαυμαστῆς σερενάτας, ἡ ὁποία θὰ κατέρριπτε τὸ ἀπατηλὸν γόητρον τοῦ Μολτονάζου.

(*) Μουσικὸν ὄργανον: καπέλον ὀρειχάλκινον μὲ κουδούνια. Σ. τ. Μ.

Ἀμέσως συνήθροισεν εἰς τὸ παλάτι του τοὺς καλλιτέρους μουσικοὺς τοῦ Θεάτρου, τὰ καλλίτερα ὄργανα. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας ὁ συμπάτικος καβαλιέρε Μπερλαντίνας, γηραιὸς μαέστρος, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ διδάξῃ τοὺς μουσικοὺς κάτι παλαιὰ καὶ ὡραῖα βενετσιάνικα τραγούδια, τὰ ὁποῖα εἶχον λησμονηθῇ... Νὰ ἐπιτυχία μιὰ φορά! Καὶ τὸ παλατσίνο ἀντηχεῖ ὁλόκληρον ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν δοκιμῶν.

Ἂν ἐπετρέπετο, ὅπως ἄλλοτε, νὰ ἐνδυθῇ ἡ γόνδολα μὲ ποικιλόχροα ὑφάσματα, τί μαγεία θὰ ἦτο! ἀλλὰ τώρα ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει: αἱ γόνδολαι πρέπει νὰ εἶνε μαῦραι, ὅλαι μαῦραι... Τὶ κρῖμα!

Ἀδιάφορον ὅμως! Ὁ Βαλεντῖνος δέν τα χάνει. Ὁ Βαλεντῖνος θὰ στολίσῃ τὴν μαύρην του γόνδολαν μὲ ρόδα, ἄφθονα καὶ εὐώδη ρόδα, καὶ θὰ εἶνε τρέλα... Νὰ ἰδοῦν τὶ ἠξεύρει νὰ κάμνῃ ἕνας Γάλλος εὐγενής!

Ἐνῷ ἐπιβιβάζει τοὺς μουσικούς του καὶ τὰ ρόδα του, ὅλαι αἱ γόνδολαι τῆς Βενετίας, ὡς σμῆνος χελιδόνων, προσνά το κόψῃ... — Καλὸ καὶ αὐτό· βάλε ὅμως καὶ τὸ ἄλλο, ποῦ ἂν θέλῃ νὰ 'πῇ 'στὸν ἑαυτό της κανένα μυστικό, μπορεῖ μὲ τὸ στόμα της νὰ φθάσῃ τ' αὐτί της!! — Ὀλά, Πουλτσινέλλα! δός μου τὸ ραβδί σου.— Βρρ! ποτέ! εἶνε τὸ νόμισμα μὲ τὸ ὁποῖον πληρόνω τὰ χρέη μου!»

Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ μέγαρον Σιλβάνη. Σιωποῦν ὅλοι, τόσον ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς καλλονῆς, ὅσον καὶ διὰ νὰ κούσουν τὴν σερενάταν.

Βραδέως, ἡ ροδοστεφὴς γόνδολα τοῦ Λελίου προχωρεῖ μέχρι τοῦ πυλῶνος. Οἱ μουσικοὶ δοκιμάζουν τὸ λά. Ὅλα εἶνε ἕτοιμα καὶ τὰ βιολιὰ ἀρχίζουν...

Εἰς τὴν ἀρχήν, ἀντηχεῖ ἕνα παράπονον, γλυκύ, σιγαλόν, τρυφερόν... Τί ὡραία μουσική!... Ἔξαφνα, εἰς τὴν τρίτην μπατούταν, ἀκούεται ἕνα κουΐκ! φρικῶδες, ἀπαίσιον!..

«— Τί εἶνε; — Τὶ συνέβη; — Νά, ἐκείνη ἡ γόνδολα, ἐκεῖ - πέρα, ποῦ φεύγει... Ὥρμησε μ' ὅλα τὰ κουπιά, κ' ἐπέρασε διὰ τῆς βίας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν πυλῶνα καὶ ἀπὸ τὴν γόνδολαν μὲ τὰ ρόδα... Ἡ γόνδολα μὲ τὰ ρόδα ἐτραντάχθη, καὶ τὰ βιολιὰ ἐμιαούλισαν σὰν γάτες λυσσασμένες...

«— Νά, τὴν βλέπετε, τὴν ἄλλη γόνδολα ποῦ φεύγει; Ἐκεῖ - κάτω, πρὸς τὸ Ριάλτο... Εἶνε ἕνας ἀνατολί της μέσα... Μπᾶ! Μπᾶ!.. καλὲ εἶνε ὁ Μολτονάζος, ὁ ἴδιος!.. Οὔξω, χονδράθρωπε! ζηλιάρη! φαμφαρόνε!»

Τὸ πραξικόπημα τοῦ Μολτονάζου θεωρεῖται εἰς τὴν Βενετίαν προσβολὴ θανάσιμος. Ὁ Λέλιος γίνεται ἐξω-φρενῶν, σηκόνεται, κτυπᾷ τὰ πόδια του, φωνάζει: «Μασκαρᾶ! γάϊδαρε! παλιο-ναπολιτάνε!» προκαλεῖ, κτυπᾷ τὸ σπαθί του... ἀλλὰ δὲν κάμνει τίποτε! Ὁ Μολτονάζος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν, ἐξαφανίζεται ὄπισθεν τῆς γεφύρας τοῦ Ριάλτου.

Μερικοὶ φωνάζουν: «Στὸ διάβολο ὁ Ἀνατολίτης!... ἐμπρὸς μουσική!»

Ὁ Βαλεντῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπραΰνθη ὀλίγον, ἐπιστρέφει καὶ τοποθετεῖται πρὸ τοῦ πυλῶνος.

Καὶ ἡ συναυλία ἐπαναλαμβάνεται ἐξ ἀρχῆς, χωρὶς διακοπήν. Ὦ, τί θαυμασία ἡ παλαιὰ ἐκείνη μουσική!... Τί χαριτωμένος ὁ σκοπός, καὶ πόσον τεχνικὰ ἐκτελεῖται! Ὅλοι συγκινοῦνται βαθύτατα, ὅλα τὰ μάτια εἶνε δακρυσμένα... Ἀδύνατον νὰ μὴ συνεκινήθη αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἡ κόμησσα Βεατρίκη! ἀδύνατον νὰ μὴν ἐμφανισθῇ!...

Καὶ ἐμφανίζεται πραγματικῶς: τὸ φόρεμά της εἶνε χρυσοκέντητον, ἡ ξανθὴ κόμη της ἀνθοστόλιστος. Χαιρετᾷ τὸν λαόν της, μειδιᾷ πρὸς τὸν Λέλιον.

Ψίθυρος θαυμασμοῦ ἀνέρχεται πρὸς τὴν Βασίλισσαν... ἔπειτα ἀντηχοῦν εὐγε! καὶ χειροκροτήματα πρὸς τιμὴν τοῦ Βαλεντίνου.... ἔπειτα μία κραυγὴ ἐξ ὅλου τοῦ πλήθους, καὶ μία φοβερὰ ἔκρηξις γέλωτος...

Τί συνέβη;... Πάλιν ἡ γόνδολα τοῦ Ἀνατολίτου; πάλιν ὁ θρασὺς Μολτονάζος;...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

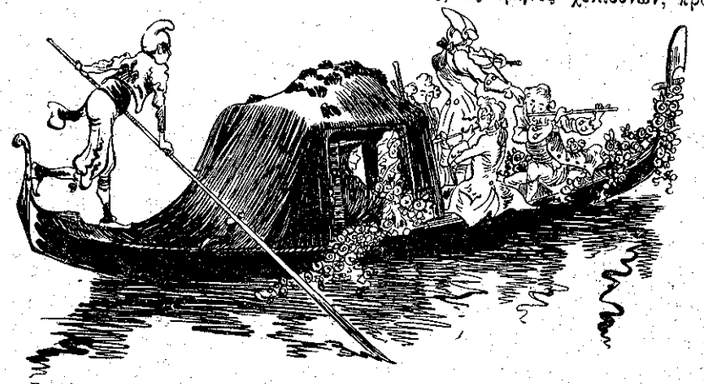

« Βραδέως, ἡ ροδοστεφὴς γόνδολα τοῦ Λελίου προχωρεῖ » (Σελ. 332, στήλ. γ.)

ΠΑΙΔΙ ΤΥΦΛΟ

Τῆς γῆς τὴ μυριοπόθητη ζωὴ
Στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου ἔχω κλείσῃ·
Στὰ χείλη μου σὰν σβύσῃ ἡ πνοή,
Τοῦ κόσμου ἡ λαχτάρα θὰ μ' ἀφήσῃ.

Τοῦ κόσμου κάθε ἦχος καὶ φωνὴ
Ἀντιλαλεῖ βαθειὰ μεσ' 'στὴν καρδιά μου...
Φτωχὴ καρδούλα! μόνο αὐτὴ πονεῖ
Μεσ' 'στὴ χαρὰ π' ἀκούω ὀλόγυρά μου.

Τὰ σπίτια, τὸ ποτάμι, ἡ ἐξοχή,
Κάθε βουνὸ κι' ἀνθόσπαρτο λαγκάδι,
Ζωγραφισμένα μέσα 'στὴν ψυχὴ
Φωτίζουν τῆς ζωῆς μου τὸ σκοτάδι.

Ξανοίγω μὲ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς
Ὅ,τι τὰ ἄλλα δὲν μποροῦν νὰ ἰδοῦνε·
Στὰ σκότη τῆς αἰώνιας μου βραδυᾶς,
Σὰν ἄστρα μαγικὰ φεγγοβολοῦνε.

Μαζί μου σέρνω, ὅπου κι' ἂν σταθῶ,
Τὴ μνήμη τὴν ἀξέχαστη τοῦ κόσμου,
Γλυκειὰ παρηγοριά μου ὅσω ζῶ!
Κι' ἀγιάτρευτος καῦμὸς καὶ θάνατός μου!

Πρὶν 'στῆς ζωῆς ἀνοίξω τὴν αὐγή,
Σὰν λούλουδο ἀγνὸ καὶ μυρωδάτο,
Ἦταν γραφτὸ νὰ φύγω ἀπὸ τὴ γῆ
Καὶ νὰ βρεθῶ 'στὰ Τάρταρα τὰ κάτω.

Δὲν πρόφθασε βαθειὰ μεσ' 'στὴν καρδιὰ
Λύπη καμμιὰ τοῦ κόσμου νὰ μ' ἀγγίξῃ,
Καὶ σὲ τρισκότεινη ἀτέλειωτη βραδυὰ
Ἦταν γραφτό μου ἡ τύχη νὰ μὲ ρίξῃ.

Πρὶν τῆς ζωῆς τὸν ἥλιο στερηθῶ,
Πρὶν βουτηχθῶ στ' ἀνήλιαστο σκοτάδι,
Ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ὄψι πρὶν χαθῶ,
Προτοῦ αἰώνιο νοιώσω γύρω βράδυ,

Προτοῦ τῆς τύχης μαύρη ἀπονιὰ
Πληγὴν ἀνοίξῃ μέσα 'στὴν καρδιά μου,
Στοῦ κήπου τῆς ζωῆς σὲ μιὰ γωνιά,
Σκορποῦσα μυρωδιὰν ὀλόγυρά μου...

Μὰ τώρα σέρνομαι σὰν κάμπια 'στὸ στενὸ
Κι' ἀτέλειωτο τροῦ βίου μονοπάτι.
Ὅλα τριγύρω ὅπου κι' ἂν περνῶ,
Μοῦ φαίνονται σὰν ὄνειρο κι' ἀπάτη.

Καὶ μ' ὁδηγεῖ ἀκτῖδα θαλπερή,
—Ὁ μόνος ἥλιος ποὖχω 'στὴ ζωή μου—
Πῶς πέρ' ἀπὸ τὸν τάφο μου θαὐρῇ
Τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ ἡ ψυχή μου.

† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΒΟΣΚΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Ἡ ἡμέρες περνοῦν καὶ τἀρνάκια μεγαλόνουν.

Δὲν εἶνε ἀκόμη ἀρκετὰ μεγάλα, διὰ νὰ τὰ πηγαίνουν νὰ βόσκουν εἰς τὸ λειβάδι· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τώρα τρώγουν χορτάρι, σὰν τοὺς μπαμπάδες καὶ τὲς μαμάδες των.

Ὁ Γιάννης, πού του ἔδωσαν τὴν ἄδειαν νὰ τὰ περιποιῆται, δὲν τἀφίνει ποτὲ νὰ πεινάσουν. Τοὺς κουβαλεῖ φορτώματα μεγαλήτερα ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τἀφίσῃ κάτω, ὅλα τὰ πρόβατα τρέχουν μαζί, ποιὸ νὰ πρωτοφάγῃ.

—Σταθῆτε λοιπόν, λαίμαργα! τοὺς φωνάζει· πῶς κάμνετε ἔτσι, σὰν λιμασμένα; Δὲν θἀφίσετε τίποτα γιὰ τὰ μικρά.

Καὶ ὁ Γιάννης ὑπερηφανεύεται πολὺ ποῦ κάμνει καὶ αὐτὸς μιὰ δουλειά, ποῦ βλέπει ὅτι, ἂν καὶ τόσῳ μικρός, χρησιμεύει καὶ αὐτὸς εἰς κάτι.

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(Τέλος· ἴδε σελ. 324)

Τὸ ἀπόγευμα τῆς χθὲς τοῦ εἶχε φανῇ τόσῳ μακρόν, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἡ μαμμά του εἶχε φύγῃ πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος τοὐλάχιστον... Ὁ μπαμπᾶς του ὅμως τί καλὸς ποῦ ἦτο!... Τὸν συνώδευσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κρεββάτι, τὴν ὥρα ποῦ ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ, καὶ μάλιστα τοῦ ἔλυσε μόνος του τοὺς δύσκολους κόμβους. Καὶ σήμερα τὸ πρωΐ, ἀνέβαλε μίαν βιαστικὴν ἐργασίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐκάλει ἔξω, διὰ νὰ προγευματίσῃ μαζὶ μὲ τὸν υἱόν του. Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἱλαρᾶς καὶ τοῦ νέου ἵππου, ὁ Παυλάκης θὰ προσέθετε βεβαίως καὶ τὸ ἐγκώμιον τοῦ πατρός του.

Δυστυχῶς, ἡ Μαριγὼ ἀργεῖ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἀγοράν. Θὰ ἤρχισε πάλιν τὴν φλυαρίαν της μὲ τὰς ἄλλας ὑπηρετρίας, καὶ ἕως νὰ τελειώσῃ, ἀλλοίμονον! θὰ φύγουν ὅλαι αἱ ὡραῖαι ἰδέαι!. Αὐτὸ συλλογίζεται ὁ Παυλάκης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν του, ἀδικεῖ τὴν Μαριγώ, διότι νὰ τὴν ποῦ ἐπέστρεψε γρήγορα-γρήγορα, ἀσθμαίνουσα ἀπὸ τὴν βίαν της. Καὶ τί ὡραῖον ποῦ εἶνε τὸ χαρτί! Ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὁ Παυλάκης ὅτι ἕνα φύλλον χάρτου ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ τόσα πράγματα: ἄνθη, πουλιά, πεταλοῦδες!.. Ἀρά γε θὰ ἔχῃ καὶ τόπον, ἀνάμεσα εἰς ὅλες ἐκεῖνες τὶς γυρλάνδες, νὰ γραφῇ μία ἐπιστολή;

Ἡ Βιργινία, ἡ ὁποία ἔτυχεν εὐδιάθετος σήμερα, καθίζει τὸν Παυλάκην ἀμέσως εἰς τὴν θέσιν ποὺ του ἑτοίμασεν ὁ μπαμπᾶς, καὶ ὅπου ἐφρόντισε νἀφίσῃ ἕνα στυπόχαρτον καὶ μίαν ὡραίαν καινούργιαν πέννα.

Ὁ Παυλάκης εἶνε κατακόκκινος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ μὲ χέρι ἀποφασιστικὸν βουτᾷ τὴν πέννα εἰς τὸ καλαμάρι. Μὲ τόσον ὡραῖον χαρτί, μὲ τόσον ὡραίαν πέννα, καὶ μὲ τόσον λαμπρὰς ἰδέας, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ γράψῃ τὴν ὡραιοτέραν ἐπιστολὴν τοῦ κόσμου!

Ἡ ἀρχὴ εἶνε εὐκολωτάτη :

«Μαμμάκα μου,»

Ὁ Παυλάκης εἶχε γράψῃ τόσας φορὰς τὰς δύο αὐτὰς λέξεις εἰς διάφορα χαρτάκια, ὥστε γράφονται οὕτως εἰπεῖν μόναι των. Δυςτυχῶς, ὅταν ξεκινᾷ κανεὶς μὲ μεγάλην ὁρμήν, δὲν ὑπολογίζει ποῦ θὰ φθάσῃ, καὶ τοῦτο ἔπαθε τώρα ὁ μικρὸς Παῦλος : Τὰ πρῶτα γράμματα εἶνε τόσον μεγάλα, ὥστε δὲν ὑπάρχει θέσις διὰ τὰ τελευταῖα, καὶ τὸ «μου» ἐκεῖνο ἐχώθη κατ' ἀνάγκην μέσα εἰς τὴν γυρλάνταν. Ἄσχημον αὐτό, ἀλλὰ δὲν πειράζει ... θὰ προσέξῃ πάρα κάτω. Ἐμπρός, τώρα ἀρχίζει ἡ καθαυτὸ ἐπιστολή ! Πρέπει πρῶτα νὰ γράψῃ εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἐπέραςε καλὰ τὴν νύκτα :

— Ε φιλή, κ, ο, ι. . . ὑπαγορεύει ἡ Βιργινία, ἡ ὁποία ἐκάθησε πλησίον τοῦ Παύλου καὶ δὲν τῳ ἔκαμε καμμίαν παρατήρησιν διὰ τὰ γράμματα ποὺ ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὰ ἄνθη, διὰ νὰ μή τον ἀποθαρρύνῃ.

Τὸ Ε εἶνε κάπως παράξενον· ἀλλὰ δὲν πειράζει, καὶ ἔτσι ἡ μαμμὰ θὰ το διαβάσῃ.

— Μ, η, θ, η, κ, α, ὀξεῖα εἰς τὸ πρῶτο η, ὑπαγορεύει ἡ Βιργινία.

Ὁ Παυλάκης, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀφίνει τὴν πέννναν, χαμηλόνει τὰ μάτια καὶ βγάζει ἕνα στεναγμόν. Ἄχ, διατί νὰ μὴν ἐργασθῇ καλλίτερα μὲ τὴ μαμμά: διατί νὰ ἔχῃ τέτοιες ἰδιοτροπίες ; διατί νὰ πάρῃ σὲ κακὸ μερικὰ γράμματα καὶ νὰ μὴ βαλθῇ ποτὲ νὰ τα μάθῃ ; . . .

— Δὲν μπορῶ νὰ γράψω τὸ θ, ὁμολογεῖ μ' ἐντροπήν.

Ἡ Βιργινία προτείνει νά του γράψῃ τὸ θ μὲ μολύβι, καὶ νά το περάσῃ ὁ Παυλάκης μὲ μελάνι. Ἀλλὰ πατᾷ πολὺ τὴν πέννα του, καὶ κάμνει μιὰ μουντζούρα τόση μεγάλη ! . . Ἔπειτα μὲ τὴν λεξιν «λαμπρά», ἄλλη δυςκολία· ἐκτὸς τοῦ θ, εἶνε καὶ το ρ ποῦ δὲν το καταφέρνει ὁ Παυλάκης. Ἡ Βιργινία προτείνει ἀντὶ τοῦ «λαμπρά» νὰ γράψῃ «καλὰ»—λέξιν χωρὶς θ καὶ χωρὶς ρ, ἀλλ' ὁ Παυλάκης τὴν εὑρίσκει ἀδύνατην. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ θάρρος του τὸν ἐγκαταλείπει. Βλέπει τώρα καλά, ὅτι διὰ νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολήν, δὲν ἀρκεῖ νὰ καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι τοῦ μπαμπᾶ καὶ νὰ ἐφοδιασθῇ μὲ ὡραίαν πένναν καὶ ὡραῖον χαρτί· πρέπει προπάντων νὰ ἐξεύρῃ νὰ γράφῃ τὰ εἰκοστέσσερα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, καὶ νὰ τα βάζῃ ἴσια, εἰς τὴν γραμμήν, μὲ τὰς ἀπαιτουμένας ἀποστάσεις ἀπὸ γράμμα εἰς γράμμα καὶ ἀπὸ λέξιν εἰς λέξιν.

— Νά σου 'πῶ, Βιργινία, εἶπεν ὁ Παῦλος σοβαρώτατος· μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Ἄ, μὴν κάμνῃς χμ ! γιατί εἶνε καλὴ ἰδέα. Θὰ πάγω νὰ βρῶ τὴν παληά μου Καλλιγραφία· καὶ θὰ γυμνασθῶ νὰ γράφω τὰ γράμματα ποὺ δὲν ἀγαποῦσα. Αὐτὸ θὰ μ' ἐνοχλήσῃ πολύ· ἀλλὰ ἔπειτα θὰ μπορέσω νὰ τελειώσω τὸ γράμμα μόνος μου.

Ἡ Βιργινία ἐπεδοκίμασε τὴν ἡρωϊκὴν αὐτὴν ἀπόφασιν. Ἐβοήθησε μάλιστα τὸν Παυλάκην νὰ ξετρυπώσῃ τὴν Καλλιγραφίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐξαφανισθῆ παραδόξως, δύο ἡμέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς μαμμᾶς. . . Ὅλον τὸ ἀπόγευμα ὁ Παυλάκης ἄλλο δὲν ἔκαμε παρὰ νὰ γράφῃ θ, ρ, φ, ψ, ἕνα σωρό, εἰς τὸ τετράδιόν του, εἰς τὴν πλάκαν του, ἀκόμη καὶ εἰς κάτι παληοὺς φακέλλους τοῦ μπαμπᾶ.

Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, δροσερὸς καὶ εὐδιάθετος, ἐπῆρε πάλιν τὸ ὡραῖόν του χαρτί, καὶ ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν κατώρθωσε νὰ συνθέσῃ :

« Μαμμάκα μου ,

« Ἐκοιμήθηκα λαμπρά. Ἡ Ἀγλαΐτσα ἔχει ἴλερη. Τώρα δὲν ἔχω κανένα νὰ παίζω, καὶ λυποῦμαι πολύ. Μαθαίνω γυμνάσια τοῦ Ἀζώρ· νὰ ἰδοῦμε θὰ μάθῃ; Ὁ μπαμπᾶς εἶνε πολὺ καλός· κάθε βράδυ αὐτὸς εἶνε ἡ μαμμά μου· πρέπει ὅμως νὰ γυρίσῃς γρήγορα. Σὲ ἀγαπῶ πολὺ καὶ σὲ φιλῶ γλυκά.

«Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΣΟΥ»

Τίποτε διὰ τὸ ἄλογον τοῦ κ. Ἰωαννίδου ! Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νά τα γράψῃ κανεὶς ὅλα εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν, ὅταν μάλιστα δὲν ἠξεύρῃ ἀκόμη πῶς γράφονται τὰ κεφαλαῖα, καὶ ἀναγκάζεται κάθε στιγμὴν νὰ ἐρωτᾷ τὴν Βιργινίαν καὶ νὰ κάμνῃ δοκιμὰς εἰς ἄλλο χαρτί . . .

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Παυλάκη δὲν εἶχε καὶ τόσον πολὺ ὡραίαν ὄψιν . . . Ἐν τούτοις, ἅμα τὴν εἶδεν, ὁ μπαμπᾶς ἐφίλησε τὸ παιδάκι του μὲ τρυφερότητα μεγάλην. Καὶ γρήγορα-γρήγορα τὴν ἐδίπλωσε, τὴν ἔκλεισεν εἰς ἕνα φάκελλον, χωρὶς νὰ βάλῃ μέσα ἄλλο τίποτε, καὶ την ἔστειλεν ἀμέσως εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, διὰ νὰ την λάβῃ ἡ μαμμὰ ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

— Τώρα, εἶπεν ὁ μπαμπᾶς, περίμενε ἀπάντησιν.

Ἀπάντησιν ! Ὁ Παυλάκης δὲν το εἶχε συλλογισθῆ αὐτό. Καὶ φανταςθῆτε τὴν χαράν του ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ἂν ἡ μαμμὰ ἔγραφεν ἀμέσως τὸ βράδυ, ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀπάντησιν τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ἀπόγευμα !

Καὶ ὅμως δὲν ἠναγκάσθη νὰ περιμείνῃ τόσον πολὺ . . . Φαίνεται, ὅτι διὰ μίαν μητέρα, ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ υἱοῦ της εἶνε κάτι πολύτιμον, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ταχυτέραν ἀπάντησιν ποῦ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον. Διότι τὸ βράδυ, εἰς τὰς ἐννέα, τὴν ὥραν ποῦ ἡ Βιργινία ἐσκέπαζε τὸν Παυλάκην εἰς τὸ κρεββατάκι του, τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας ἀνεστάτωσεν ὅλον τὸ σπίτι. Ποιὸς κτυπᾷ ἔτσι δυνατά ;

— Τηλεγράφημα ! ἕνα τηλεγράφημα διὰ τὸ κύριον Παῦλον !

Τί καλά ! ἂν ἦτο ἐπιστολή, μὲ τὸ λεπτὸν γράψιμον τῆς μαμμᾶς, ἴσως ὁ Παυλάκης δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ την ἀναγνώσῃ· ἐν ᾧ τὸ τηλεγράφημα, γραμμένον μὲ γραφομηχανήν, μὲ μεγάλα καὶ καθαρὰ γράμματα σὰν τοῦ τύπου, τί εὔκολα ποῦ διαβάζεται :

« Πουλάκη μου, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖό σου γραμματάκι καί σου στέλλω χίλια γλυκὰ φιλιά.»

Ὁ Παυλάκης ἐνθουσιάζεται, καὶ ἐπιμένει νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ νὰπαντήσῃ ἀμέσως. Ἀλλ' ὁ μπαμπᾶς τοῦ λέγει, ὅτι ἡ μαμμά του θὰ ἐλυπεῖτο πολύ, ἂν ἐμάνθανεν ὅτι ἐπέρασε τὴν νύκτα γράφων. Καὶ ὁ Παυλάκης πείθεται νὰ κοιμηθῇ, μὲ τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ αὔριον τὰ καλλιγραφικὰ γυμνάσματα, ὥστε ἡ δευτέρα του ἐπιστολὴ νὰ εἶνε ὡραιοτέρα ἀπὸ τὴν πρώτην.

(F. Dupin de Saint-André.)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἐλλιποσύμφωνον καὶ Φωνηεντόλιπον.— Ἡ εὐκολωτέρα Ἄσκησις διὰ τοὺς συνθέτας, καὶ ἡ δυςκολωτέρα πολλάκις διὰ τοὺς λύτας. Λαμβάνομεν μίαν φράσιν, ἀφαιροῦμεν τὰ σύμφωνα, καὶ γράφομεν τὰ φωνήεντα, χωρὶς τόνους, κατὰ σειράν, χωρίζοντες τὰς λέξεις μὲ παύλας. Αὐτὸ εἶνε τὸ Ἐλλιποσύμφωνον. Πιχ:

ιευε -αι - η - εευα

λύσις : Πίστευε καὶ μὴ ἐρεύνα.

Εἰς τὸ Φωνηεντόλιπον, ἀφαιροῦμεν τὰ φωνήεντα. Παράδειγμα.

βλς- ★— νς. δπλς- ★— κπς

Λύσις : Ἄβουλος ὁ νοῦς διπλὸς ὁ κόπος.

Ὁ ἀστερίσκος σημαίνει ὅτι ὑπάρχει εἰς τὴν θέσιν του λέξις ἀποκελουμένη ἐξ ἑνὸς φωνήεντος. Ἂν λέξις τις ἀποτελῆται ἀπὸ δύο φωνήεντα (ὠά, αἰ, οὐ,) τότε εἰς τὴν θέσιν της σημειοῦμεν δύο ἀστερίσκους, ἂν ἀπὸ τρία τρεῖς, καὶ καθεξῆς.

Αἱ φράσεις τῶν Ἐλλιποσυμφώνων πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε φράσεις γνωσταί, ἀρχαῖαι γνωμικά, παροιμίαι, ἀποφθέγματα κλ. Φωνηεντόλιπον ὅμως, τὸ ὁποῖον λύεται εὐκολώτερα, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ καὶ μὲ φράσιν ἰδικήν του, ἀρκεῖ νὰ εἶνε κάπως μεγάλη.

Ἰνδικὸς Γρῖφος. — Καὶ τούτου ἡ φράσις πρέπει νὰ εἶνε ἐκ τῶν γνωστῶν. Γράφομεν τὸ πρῶτον γράμμα ἑκάστης λέξεως, ἔπειτα ἕνα ἀριθμὸν δηλοῦντα πόσα εἶνε τὰ ἐπίλοιπα στοιχεῖά της, καὶ τέλος, ἐντὸς παρενθέσεως, τὸν τεχνολογικὸν ὁρισμόν της. Παράδειγμα Ἰνδικοῦ Γρίφου :

Μ7 (ρῆμα) Κ5 (ἐπίθετον ὡς οὐσιαστικὸν) ο1 (ἀντωνυμία) 67 (ρῆμα) α7 (ἀπαρέμφατον).

Λύσις. Μωραίνει Κύριος ὃν βούλεται ἀπωλέσαι.

Γρῖφος. — Παριστάνομεν μίαν φράσιν δι' εἰκόνων, τὴν ὁποίαν ὁ λύτης πρόκειται νὰναγνώσῃ, ἀπαγγέλλων κατὰ σειρὰν τὸ παριστώμενον δι' ἑκάστης εἰκόνος καὶ συνδυάζων αὐτὸ μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ἁπλοῦν ἦχον, χωρὶς δηλαδὴ νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψει τὴν ὀρθογραφίαν. Ἐνίοτε, μεταξὺ τῶν εἰκόνων παρεντίθενται καὶ γράμματα, τὰ ὁποῖα εἴτε πρέπει νὰναγνωσθοῦν ὁλόκληρα, (Ἦτα, Μῖ, Κᾶ κτλ.) εἴτε ἁπλῶς νὰποτε-

λέσουν συλλαβὴν μετὰ τοῦ ἑπομένου ἦχου.

Παράδειγμα. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι βλέπομεν ζωγραφισμένα κατὰ σειρὰν : ἕνα φύλλον οἱονδήποτε, - ἕνα σπίτι - ἕνα ἰῶτα - μιὰ γίδα.

Ἀναγινώσκομεν τὰς εἰκόνας : *Φύλλον, οἶκος, ι, αἶξ.* Συνδέομεν τοὺς ἤχους τούτους, ἀνεξαρτήτως τῆς ὀρθογραφίας, καὶ σχηματίζομεν τὴν ἑξῆς φράσιν : *Φιλόνεικος ἡ αἶξ.* Καὶ ἰδοὺ ἡ λύσις τοῦ Γρίφου.

Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε ὅλοι ζωγραφίζουν καλά, οὔτε εἶνε εὔκολον νὰ γίνωνται εἰκόνες, ἀποφεύγομεν συνήθως τοὺς Γρίφους, τοὺς εἰκονογραφημένους, καὶ περιοριζόμεθα εἰς ἐκείνους μόνον, οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ ἐκτελεσθοῦν τυπογραφικῶς, δηλαδὴ ἄνευ τῆς βοηθείας ζωγράφου καὶ ξυλογράφου Παραδείγματος χάριν, ὁ ἴδιος γρῖφος, ποὺ σας εἶπα ἀνωτέρω, εἰμπορεῖ νὰ παρασταθῇ καὶ ὡς ἑξῆς :

φύλλον - οἶκος - οἶ- ἔξ

καὶ ὡς ἑξῆς ἀκόμη:

φύλλον 26

(δηλαδὴ: φύλλον εἰκοσιέξ)

ἢ καὶ οὕτω :

Φιλῶ Νίκο· οὐ ; ἔξ.

Ὅλα αὐτὰ ἐπίσης ἀναγινώσκονται : «Φιλόνεικος ἡ αἶξ», καὶ δύνανται κάλλιστα νὰ γίνουν εἰς τὸ Τυπογραφεῖον.

Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ Γρῖφοι πολυπλοκώτεροι, διότι ὑπάρχουν χιλίοι εἴδων τρόποι νὰ γράφωνται διὰ τοῦ ἤχου διαφόρων παραστάσεων αἱ λέξεις μιᾶς φράσεως. Θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τους γράψω ἐδῶ ὅλους, διότι εἶνε πολλοί, καὶ καθημερινῶς καὶ ἀδιαλείπτως ἐπινοοῦνται νέοι, διὰ τῆς εὐφυΐας τῶν συνθετῶν. Ἀρκοῦμαι νά σας ἀναλύσω ἕνα-δύο Γρίφους, κάπως πολυπλόκους, διὰ νὰ ἐννοήσετε περίπου τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται ὅλοι :

$$\text{H L h H} \quad \text{ναὶ} \ \frac{\overset{\breve{\alpha}}{}}{\text{ηηη}} \ \text{μόν,} \ \frac{\overset{\text{ὑλ'}}{}}{\text{τὰ}} \ \text{τί ;}$$

Βλέπω κατὰ σειρὰν : *Η, ἐλ* (γαλλικὸν) *ἀς,* (γαλλικὸν) *Η, ναί,* κάτω ἀπὸ ἓν *ἃ* τρεῖς φορὲς *η,* (δηλαδή, εἰμπορῶ νὰ εἴπω: *ὑπ' ἃ τρὶς η*) *μόν,* κάτω ἀπὸ ἓν *ὑλ,* ἓν *τα* (δηλαδὴ, εἰμπορῶ νὰ εἴπω : *ὑφ' ὑλ τα*), *τί.* Συνδέω τοὺς ἤχους αὐτούς: Η, ἐλ, ἀς, η, ναί, ὑπ' ἃ τρὶς η μόν, ὑφ' ὑλ' τὰ. τί Καὶ ἀναγινώσκω τὴν φράσιν : *Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἡ πατρὶς ἡμῶν ἡ φιλτάτη.*

Τὰ αὐτὰ γράμματα ὅμως ἠμποροῦσαν νὰναγνωσθοῦν καὶ οὕτω : *Ἦτα, ἐλ, ἀς, ἦτα* Ἡ δὲ παράστασις :

$$\frac{\breve{\alpha}}{\text{η η η}}$$

ἠμποροῦσε νὰναγνωσθῇ : *ἐπὶ τρία η ἐν ἃ* ἢ καὶ οὕτω: *ὑπὸ ἃ τρία ἦτα,* ἢ καὶ οὕτω : *ὑπὸ α η τρίς,* ἢ καὶ οὕτω : *α διὰ τρὶς η* (διότι κάθε κλάσμα εἶνε διαίρεσις.) κτλ. κτλ. Κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅμως, βλέπομεν ποῖος τρόπος ἐξ ὅλων χρησιμεύει εἰς τὴν λύσιν τοῦ Γρίφου μας.

Ἄλλο Παράδειγμα ;

$$1 \ \text{θὰ} \ \frac{\overset{\text{ρ}}{\text{τ σύ ο}}}{\text{φ}} \ \frac{\text{ολ}}{\text{ἡμεῖς}}$$

Ἀναγινώσκω : *ἓν, θά,* (τριγύρω εἰς τὸ *υ σ* βλέπω *τροφ,* δηλαδή :) *περὶ σὺ τρόφ,* (κάτω ἀπὸ τὸ *ολ* βλέπω *ἡμεῖς,* δηλαδὴ:) *ὑπ' ολ ἡμεῖς.* Συνδέω τοὺς ἤχους καὶ ἔχω τὴν φράσιν: *Ἕνθα περισσὴ τροφὴ πολλοὶ μῦς.*

(*Ἕπεται τὸ τέλος.*)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* πρὸς τὸν ἀδελφόν του :

— Μίμη, πήγαινε νά μου πάρῃς μιὰ πάστα !

— Στάσου νὰ τελειώσω πρῶτα τὸ μάθημά μου.

—Δεῖξε μου ποῦ εἶσαι, καὶ το τελειόνω ἐγώ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σὶφ-Λὰ-Φαλουδᾶς

— Δέν μου λές, Λιλίκα, πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ θεῖος σου ποῦ ἀραβωνιάστηκε ;

— Δὲν ξέρω

— Εἶνε νέος ;

— Μοῦ φαίνεται. . . γιατί ἀκόμη δὲν ἔβγαλε μαλλιά

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταβυρίου Ρόδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

«Τὸ τετράδιον ποῦ ὀφείλεις εἰς τὸν Α; — Τοῦ το ἀπέδωσα ἀπ' εὐθείας. — Μὰ πῶς αὐτός; —Ἔμαθα τὸνομά του καὶ τὴν διεύθυνσίν του.— Πολὺ καλά· καὶ πῶς θὰ μοῦ το ἀποδείξῃς ; — Ρωτῆστέ τον.» (Μετὰ δύο ἑβδομάδας:) «Τὸν ἐρώτησα καὶ μου ἀπήντησεν ὅτι δὲν το ἔλαβε.— Πῶς ; ἐγὼ τοῦ το ἔστειλα.— Καὶ ποιὸν θέλεις νὰ πιστεύσω τώρα ; σὲ ἢ ἐκεῖνον ; — Ἐγὼ τὸ ἔστειλα.— Μὰ ἐκεῖνος δὲν το ἔλαβε, καὶ σε θεωρεῖ χρεώστην, ὅπως σὲ θεωρῶ κ' ἐγώ.»

Ἔ, λοιπὸν ὄχι ! Αὐταὶ αἱ προφάσεις, αὐταὶ αἱ ἀμφιβολίαι, αὐταὶ αἱ χρονοτριβαὶ πρέπει νὰ λείψουν. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς καταργοῦνται αἱ ἀπ' εὐθείας ἀνταποδόσεις. Δηλαδὴ δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ἔλαβές τετράδιον διὰ τοῦ Γραφείου μου ; Ὀφείλεις νὰ το ἀποδώσῃς διὰ τοῦ *Γραφείου* μου, καὶ ἂς εἶνε ἀδελφός σου ὁ μεθ' οὗ ἀνταλλάσσεις. Διαφορετικὰ θὰ σε θεωρῶ χρεώστην, καὶ δὲν θὰ σου δημοσιεύω νέα: προτάσεις. Ἐτελείωσε !

Πιστότατα ζωγραφίζει σήμερον ὁ κ. Φαίδων τὸν δυςτυχῆ μας Ἀντωνάκην. Καὶ πρέπει νὰρκεσθῆτε εἰς αὐτὴν τὴν ζωγραφιάν, διότι, δυςτυχῶς, δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω καὶ ἄλλην. Τὸ καϋμένο τὸ παιδί, ἐξ αἰτίας τῆς μακρᾶς ἀσθενείας του, δὲν εἶχε φωτογραφηθῆ τώρα τελευταίως, καὶ μία παλαιά του φωτογραφία ποῦ ἔχω εἶνε χαλασμένη καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ. Δι' αὐτὸ δὲν ἐδημοσίευσα ποτὲ τὴν εἰκόνα του, μολονότι εἶχε βραβευθῆ ἐπανειλημμένως.

Ἕνα πτωχὸν παιδὶ ἀπὸ τὰς Πάτρας, Ν. Α. ὀνομαζόμενον, ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἐγγραφῆ συνδρομητής μου διὰ τὸ ἔτος 1903, καὶ με παρακαλεῖ πολὺ νὰ το εἴπω εἰς τοὺς φίλους μου, μήπως εὑρεθῆ κανεὶς καὶ τον ἐγγράψῃ. Τὸ ἐλπίζω.

Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς, [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν μὲ τὴν ἔμμετρον εἰσαγωγήν της Βεβαίως, τὸ καλλίτερον σῆμα τῶν φίλων μου θὰ ἦτο ἡ μεταξύ των ἀγάπη, διότι «ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχετε πρὸς ἀλλήλους.» Ἀλλὰ πῶς εἰμπορεῖτε νὰγαπᾶσθε χωρὶς νὰ γνωρίζεσθε ; καὶ τὸ σῆμα ἀκριβῶς θὰ χρησιμεύῃ πρὸς ἀναγνώρισιν

Ἴσως σοῦ δημοσιεύσω καὶ μερικὰς ἄλλας Ἀσκήσεις, *Π. Προεστόσουλε·* πρέπει πρῶτα νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ ἔχοντες μεγαλήτερα δικαιώματα, καὶ ἔπειτα, ἂν μείνῃ τόπος καὶ καιρός, εὐχαρίστως. Ἄλλως τε αἱ Ἀσκήσεις ἐκλέγονται πάντα κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ φύλλου. Ἔχω ὅμως κ' ἐγὼ μίαν ἀπορίαν : λέγεις ὅτι τὰς 20 Ἀσκήσεις σου ἐδιάλεξες ἀπὸ 250, «αἱ πλεῖσται τῶν ὁποίων (τῶν 250 βέβαια) ἐβραβεύθησαν». Τί σημαίνει αὐτό ; Μήπως *ἐδάνεισες* Ἀσκήσεις σου καὶ εἰς ἄλλους ; Καὶ μήπως σκοπεύεις νὰ το ἐανακάμῃς ; Σὲ προειδοποιῶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται.

Περίεργα μοῦ φαίνονται, *Γιαμτσιμτσῖκε,* αὐτὰ ποὺ μου γράφεις, διότι δὲν συνέβη ποτὲ νὰ λάβω ἐπιστολὴν φίλου μου καὶ νὰ μή του ἀπαντήσω, ἐκτενῶς ἢ συντόμως, ἀργὰ ἢ γρήγορα ... Ἀ, δὲν ἤξευρα ὅτι εἶσαι κυνηγός ! Εἶνε τώρα ἀνάγκη νὰ σου εἴπω. ὅτι μὲ μεγάλην . . . ὄρεξιν θὰ φᾶμε τὰ ὀρτύκια ποῦ θὰ μας στείλῃς, καὶ θὰ πιοῦμε ὅλοι μας εἰς ὑγείαν τοῦ κυνηγοῦ *Γιαμτσιμτσίκου;*

Εἶνε μόδα, μοῦ γράφει ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* νὰ ζητοῦν τώρα τὰ ἀρχικά. Ἀλλ' εἶνε περιττὸν νὰ ζητήσῃ κανεὶς καὶ τὰ ἰδικά του ἀρχικά,— εἰδοποιεῖ ὅλους, — διότι ἐμπεριέχονται εἰς τὰς πρῶτας συλλαβὰς τοῦ ψευδωνύμου του. Ψέμματα ;

Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης [5Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου περὶ τοῦ ἐφήβου τῶν Ἀντικυθήρων. Πραγματικῶς καὶ ὁ κ. Φαίδων σκοπεύει νὰ σας γράψῃ περὶ τοῦ καλλιτεχνήματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἐξετέθη πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ Μουσεῖόν μας

Πολὺ καλὰ τὰ λέγεις, *Αὔρα τῆς Κερκύρας.* Ξεύρεις ὅμως τί συμβαίνει κάποτε ; χωρὶς νὰ θέλῃ κανεὶς, ἀπαντᾷ καὶ εἰς «ἀηδίας», διότι .. διότι τὴν παθαίνει. Ὥστε, διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν, αὐτὰ ἀς λείπουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.— Ἡ *Ἀμαρυλλίς,* ποὺ την ἀγαπᾷς τόσον, δὲν ἔλαβεν ἀκόμη ἐπιστολήν σου. Νὰ πιστεύσω ὅτι δέν της ἔγραψες ;

Ἀνενέωσαν ἀκόμη τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1903 καὶ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ ἡ *Μικρούλα Πατρινιά,* Τοὺς εὐχαριστῶ πολύ, παρακαλῶ δὲ καὶ πάλιν τοὺς δυναμένους νὰ στεῖλουν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν των, νὰ το κάμουν χωρὶς νὰ περιμένουν τὴν Προκήρυξιν, ἡ ὁποία, βλέπετε, διὰ τοὺς προθύμους εἶνε ὅλως περιττή.

Ἐπειδὴ βιάζομαι νὰ τελειώσω τὰς ὁδηγίας τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, διότι πρέπει νὰ προκηρύξω τὸν νέον Διαγωνισμόν, περιώρισα σήμερον τὸν χῶρον τῆς Ἀλληλογραφίας, καὶ ἀναγκάζομαι νὰφίσω πολλὰς ἐπιστολὰς διὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Τότε θὰναφέρω καὶ ὅσους μοῦ γράφουν περὶ τοῦ σήματος.

Ἐκ τῶν βραβευθέντων εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ἐεσπαθώματος. μοῦ ἔστειλαν ἕως τώρα τὰς φωτογραφίας των οἱ ἑξῆς : *Κουασιμόδος Τζὶ-Τζὶ- Μπούμ- Μπούμ, Κρητικὸν Κάσταιον, Κόντε Ραπανάκης, Κόρη τοῦ Στρυμῶνος, Γρηγ. Ν. Ριζόπουλος, Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου, Χρυσανθεμίς, Καυκάσιος Ἥρως, Μιθριδάτης, Ἀντιγόνη, Ξενιτευμένος Σιτωπεύς, Χρυσόθρονος Μίθρας* καὶ *Τυδεύς.* (Ἐλπίζω ὅτι μέχρι τέλους τῆς προθεσμίας (31 Ὀκτωμβρίου) θὰ μου στείλουν καὶ οἱ λοιποί. διὰ νὰποτελεσθῇ τὸ σύμπλεγμα πλῆρες.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Βοσκὸν τῆς Ροδόπης,* (Δ.Μ.Σ.) *Λεκιασμένην Πελερίναν* (Α. Γ. Θ., ἰδοὺ τὰ «συμβολικά·» καὶ *Πεῦκο τοῦ Παρνασσοῦ* (Π.Κ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡθερινὴ Βροχὴ χαιρετᾷ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* καὶ το ἐρωτᾷ διατὶ δὲν της γράφει — τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου,* ὅτι ἔχουν ἀνταλλάξῃ Μ.Μ. μὲ τὸ καλαιόν του ψευδώνυμον·— ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* συνιστᾷ εἰς τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας,* ὅταν τῆς κάνουν τραπέζι, νὰ μὴ πίνῃ πολὺ κρασί, καὶ μάλιστα ὅταν θέλῃ νὰ κάνῃ τὸν τιμονιέρη· — ὁ *Π. Προεστόπουλος* προσφέρει τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά του εἰς τὴν ἀντιπαλὸν του *Παριστρίαν·* — ὁ *Γιαμτσιμτσῖκος* πληροφορεῖ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος,* ὅτι το γνωρίζει καὶ το συγχαίρει διὰ τὸ ποίημά του : δὲν του κάμνει καὶ αὐτοῦ κανένα ; — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Κρανάης* πληροφορεῖ τοὺς φίλους *μου* ὅτι ὀνομάζεται *Εἰρήνη Σκούφου* καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον·— ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* ἀσπάζεται τὸ *Κεντρὶ* καὶ το πληροφορεῖ ὅτι ποντικοὺς εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν μου: τὸν *Λαδωμένον Ποντικόν,* τὸν *Σιναχωμένον Ποντικόν,* κτλ. ἂν δέν του ἀρέσουν αὐτοί, εἰμπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ. . . *Ποντικονῆσι Κερκύρας* —ὁ *Ἀήττητος Ἕλλην* ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ μὲ τὸν *Σημαιοφόρον Ἕλληνα* δι' ἐπιστολῆς·—ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Κω-

πηλάτιδος Κύθνου — ὁ *Ὑποκόμης τῆς Βραζελόρνης* ἀσπάζεται τὸν *Κυανισμόδον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν εἶνε συγγενὴς τῆς *Ἐσμεράλδας* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* τότε μόνον θὰ εἴπῃ ταρχικά της καὶ τὴν διαμονήν της εἰς τὴν *Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην*, ὅταν τῇ φανερώσῃ τὸνομά της διὰ τοῦ γραφείου μου — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* συνιστᾷ εἰς τὸν *Πειρατὴν τοῦ Εὐβοϊκοῦ* νὰ λάθῃ τὸ ψευδώνυμον «Κιθαρῳδὸς τῆς Ταράτσας» — δι' ἄλλας πληροφορίας δὲν ὑπῆρχε σήμερον τόπος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Σκληρὸν Βράχον*, *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ *Εὐγενῆ Καρδίαν* — ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* μὲ τὸ *Μή μου Ἄπτον*, *Χρυσῆν Πρωΐαν*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* μὲ τὴν *Ξανθὴν Μαυρομματαν*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Αἰ-Λάϊφ-τῶν Πατησίων*, *Καλῶς Ὥρισες* καὶ *Πλανήτην Ἀφροδίτη* — ὁ *Σὶρ- Λὰ- Φαλουὰζ* μὲ τὸ *Μήμου- Ἄπτου* — ἡ *Λάτρις τοῦ Ὡραίου* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ἰτέαν*, *Μολὼν Λαβέ*, *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Ζουλέϊκαν* — ὁ *Λαμπρὸς Κιθαρῳδὸς* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Γλυκύλαλον*"ὀνον — ἡ *Βλαγοπούλα* μὲ τὸν *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*, *Μολὼν Λαβέ*, *Κάρμεν Σύλβα*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα* καὶ *Νευρόσπαστον* — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὴν *Δάλιαν*, *Κυκλαμιὰν* καὶ *Μαργαριτοφόρον* — ἡ *Μικρὰ Ἀμαζὼν* μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου* — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Χλόην τῆς Θαλάσσης* — ἡ *Ἔρημος Σαχάρα* μὲ τὴν *Συριαρὴν Ξανθούλαν*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Νεαρὰν Ὑπαρξιν*, *Μικρὰν Ἀκανθυλλίδα* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν* — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Κελαϊδίστραν*, *Ζούρλιαν- Μούρλιαν*, *Ἰτέαν*, *Ἐκάτην* καὶ *Κεντρί* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ἰτέαν*, *Πικραμένην Καρδούλαν*: *Μόνωσιν*, *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Ἄστρο Ποντικάκι*, *Δάλιαν*, *Ἐρημίτιδα* καὶ *Πασίμαχον* — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Στήριγμα τῆς Μητρός*, *Ζούρλιαν- Μούρλιαν* καὶ *Ἀριστέα* — ὁ *Κουφιοκεφαλάκης* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Πενθοῦσαν Καρδίαν*. — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Προσφιλῆ Πατρίδα*, *Ἰφιγένειαν*, *Ἐκάτην* καὶ *Ζηνιόγατον* — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Θαλασσινὸν Ζωγράφον*, *Κορινθιακὸν Κῦμα*, *Μαγικὴν Εἰκόνα*, *Μασσίαν τῆς Χίου* καὶ *Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα* — ὁ *Παμφύλιος Κόλπος* μὲ τὴν *Καρδερίναν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Χρυσὸ Ψαράκι*, *Νευρόσπαστον* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν* — ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* μὲ τὸν *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου*, *Κεντρί*, *Ἀθβακούμ*, καὶ *Φροῦ Φροῦ* — ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὸν *Σὶρ- Λὰ- Φαλουάζ*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Χιακὸν Κρῖνον* καὶ *Μαργαριτοφόρον* — ἡ *Ἐφεσιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Κόντε - Παπαράκην*, *Κυκλαμιάν*. *Γάϊον Καίσαρα*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν* — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὸν *Γιαμτσεμτσίκον*, *Ἀριστέα*. *Ρόδιον Δόκιμον*. *Παρισρίαν* καὶ *Ταπεινὸν Γιασεμί* — ὁ *Ἀριστεὺς* μὲ τὴν *Ναυσικάν*, *Χιώτικην Βροχήν*. *Χιακὴν Πανσέληνον*, *Χιακὸν Ὁρίζοντα* καὶ *Γιαμτσεμτσίκον* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Κλάδον Ἐλαίας*, *Ἰτέαν*, *Γαλιάντραν* καὶ *Ἄνθος Μαΐου* — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ἀλλοπρόσαλλον*, *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Ροδοφωτισμένην Δύσιν* — τὸ *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸν *Βίκτωρα Οὐγγώ*, *Πεπρωμένον*, *Πλανήτην Ἀφροδίτη*, *Μαῦρο Σύννεφο* καὶ *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς*.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ὅτι ἂν δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευομένας προτάσεις των περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον, τώρα δημοσιεύονται αἱ προτάσεις μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κεφαλόβρυσον* (εἶδες βεβαίως, ὅτι σοῦ ἐνέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· παρέλειψα τὸν Λυγουδίστην, διότι μοῦ ἐφάνη περιττὸν· σὺ ὅμως ἂν θέλῃς, γράψε τον·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* ([ΕΕ] διὰ τὸ Φθινόπωρον καὶ διὰ τὸ Χρυσάνθεμον· εἰς τὰ δύο τελευταῖα τετράδια σου ἐλησμόνησες νὰ ἐσωκλείσῃς γραμματόσημον, ὥστε μοῦ ὀφείλεις 20 λεπτά), *Θερινὴν Βροχὴν* (δὲν λέγεις καὶ ἕνα ἄλλο ; ὅτι ἂν ἦσουν ἀγόρι δὲν θὰ εἶχες ἀνάγκην καὶ ἀπὸ καβαλιέρους, διὰ νὰ ἔρχεσαι εἰς τὸ γραφεῖόν μου . . . ἔ, ὑπομονή!) *Παν. Α. Ἀποστολόπουλον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ χαιρετῶ τὸν νέον μας φίλον·) *Ἡλιόλουστον Πρωΐαν* (τίποτε ἄλλο δὲν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς ; . . .) *Σιδέρην Πυργίδην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης* (βραβεῖον ἔστειλα) *Δημήτριον τὸν Φαληρέα* (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη· ὁ Διαγ. τοῦ Ξεσπαθώματος λήγει τὴν 31 Ὀκτωβρίου·) *Σκάνδαλον τῆς Τάξεως* (πολὺ παλαιὸν αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα δὲν στέλλεις κανὲν ἄλλο ;) *Μαργαριτοφόρον* (καλῶς ἦλθες· *Κρᾶθιν* (ἔστειλα·) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* (ἡ φωτογραφία σου διὰ τὸ ξεσπάθωμα ἐλήφθη·) *Ποῖος Εἶμαι* (ἀδύνατον νὰ εἴχες γράψῃ τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ νὰ μή σου ἀπήντησα μὲ αὐτό! περιμένω τὸ «εὐχαρίστον».) *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἰδαιτικὴν Γλυκύτητα* (σοῦ ἐδημοσίευσα μόνον τὴν μίαν· ποῦ τόπος καὶ διὰ τὰς τρεῖς !) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (καλῶς ἦλθες·) *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* (αἱ νέαι προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐνθυμοῦ* πειράζει νὰ τὴν λάβω ὑπ' ὄψει ; ἀρ' οὐ δὲν ἔχῃς ἀξιώσεις βραβείου, τί σε μέλει ;) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (πλησίον τοῦ ψευδωνύμου σου, εἰς τὸ 37ον φύλλον, δὲν εἶχα γράψῃ τίποτε· ἡ ἀπάντησις ἐκείνη ποῦ λέγεις, ἦτο μόνον διὰ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινόν*·) *Ἀήττητον Ἑλληνα*, *Βοσκοπούλαν τῆς Λίρφης* (ἀδύνατον νὲ σ' εὐχαριστήσω μ' ἐξέπληξε μάλιστα πολὺ ἡ αἴτησίς σου·) *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*. *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου· ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες. [Ε] ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη·) *Πράσινο Χαβιάρι* (καὶ ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι ; ἐκπροντάδας Π. Πνευμάτων λαμβάνω καθ' ἑβδομάδα !) *Πεπρωμένον*, *Ἀμαρυλλίδα* (περίεργον μοῦ φαίνεται... μήπως δὲν ἔλαβες καμμίαν ἐπιστολήν της ;) *Ἀργυρόηχον Φωνὴν Καρδινάλιον Ρισελιέ*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, *Κατκάσιον Ἥρωα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Τρυποκάρυδο* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ὀλιγώτερας τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Η Γαλλικὴ διὰ τῆς Μητρικῆς μεθόδου. Ἐφαρμογὴ εἰς οἰκογενείας καὶ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Πληροφορίαι καὶ δι' ἐπιστολῆς παρὰ τῷ κυρίῳ Λεων. Κότσικα, ὁδὸς Δερβενίων, 17, Ἀθῆναι. (Β – 66)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν· – Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (Β – 63)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Δεκεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται εἰς τὸ Ἰχαφεῖόν μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

481. Συλλαβόγριφος.

Τοῦ πενταγράμμου μία φωνὴ
Καὶ τοῦ προσώπου μέλος,
Ἂν ἐνωθῶσιν ἄνακτα
Θὰ κάμουν εἰς τὸ τέλος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

482. Στοιχειόγριφος.

Τῆς Εὐρώπης βγαίνει πόλις
Ἀρκετά, λῦται, μεγάλη,
Ἂν κινήσω τόνον ζῴου
Καὶ ταλλάξω τὸ κεφάλι.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

483. Τονόγριφος.

Ἐπιρρήματος τὸν τόνο βάζω 'ς ἄλλη συλλαβή,
Καὶ μιὰ πόλι τῆς Τουρκίας σχηματίζω στὴ στιγμή.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

484. Τρίγωνον

1.— Ποταμὸς; μυθολογικός.
2.— Ἄμα τὸ λάθης, εὐχαριστεῖς.
3.— Θεὸς ἀρχαῖος.
4.— Μέλος τοῦ σώματος.
5.— Σύνδεσμος.
6.— Γράμμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

475. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

— Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ . . . . . ;
— Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.
— Μπᾶ ! καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη ;
— Ὁ . . . . ἡ . . . . τό . . . . .
— Μὰ τί λές, παιδί μου; τὸ ἀρσενικὸν εἶνε Αὐτοκράτωρ, τὸ θηλυκὸν πόλις καὶ τὸ οὐδέτερον χωριό!

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

486-487. Λογοπαίγνια.

1.— Ποία ἡ μεγαλυτέρα λίμνη ;
2.— Ποῖος ὁ καλλίτερος μαθητὴ: τοῦ Σωκράτους;

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

488-489 Μεταμορφώσεις.

1.— Ὁ *κύων* διὰ 12 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λύκος*
2.— Ὁ *λύκος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *λέων*

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου

490. Σύνθετον Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις· τούτων τὰ τέταρτα γράμματα θὰ σχηματίσουν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις :

εὔδιος, λιμήν, σμύρις, ὄλβιος, ἐσθίων

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου

491. Φωνηεντόλιπον.

πσ - μλ - ρθς - πν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι

492. Ἰνδικὸς Γρῖφος.

κ5 (ρῆμα). χ5 (οὐσιαστικόν), φ5 (οὐσιαστικόν), κ 4 (ἐπίρρημα) π2 (οὐσιαστικὸν) χ5(οὐσιαστικόν)

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τριμοσβῦνον Ἀστέρι.

493. Γρῖφος. ἐν μεταφράσει.

Καλῶς, πρωΐ, σωπαίνω, ρ, ὅπως, γ, κρασιοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Α. Κρίκου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33

372. Κρητικὸς (Κρήτη Κῶς.)— 373. Γαρούνας (γάρ, οὐν ἀε.)— 374. Ἠάλη - μάλη.

375. ΑΝΝΑ (φιλίΑΝ ΝΑ...)
ΝΕΟΣ (ΘεοΣ Ο ΕΝ...)
ΝΟΜΗ (Η ΜΟΝη.. ..)
ΑΣΗΡ (εἰμπορΗΣ 'Απόκτησε....)

376. Ε
ΗΡΑ
ΝΟΜΟΣ
ΣΙΔΗΡΟΣ
ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ

377. *Ἀστράφτει* (ΑΣΤΡΑ ΦΤΥσε . . . .)
378, *Γνῶθι σαυτόν*.
—379. ΕΛΒΑΣ Σι (κΕλία, σέΛας, βαΒαί, 'ΕρΑτώ, ΛάΣος).

380. Εὔληπτα λέγε ἵνα ἐννοῆσαι.— 381. Ἡ Πεντέλη κεῖται ἐν Ἀττικῇ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 26 Ὀκτωβρίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 331.)

Μάλιστα, ἦτο ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος, ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανείς. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἡ γόνδολά του ἐτρακάρησε μὲ τόσην ὁρμὴν τὴν γόνδολαν τῶν ρόδων, ὥστε οἱ μουσικοὶ εὑρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Μπλούμ ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφάζει καὶ χειρονομεῖ ἐν ἀπογνώσει. Καὶ βλέπεις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, ἄλλου τὸ χέρι, ἄλλου τὸ πόδι, καὶ ἄλλου τὴν περούκαν !

Ἱλαρότης, φασαρία, χαλασμὸς κόσμου. Αἱ γόνδολαι προστρέχουν ἀτάκτως. Ἡ ἀποκρηάτικη ζωηρότης, τὴν ὁποίαν συνεκράτησε πρὸς στιγμὴν ἡ ὡραία σερενάτα, ἐξέσπασε πάλιν ὡς βόμβα. Ὁ Πουλτσινέλλας ἀνασύρει ἀπὸ τὸ νερὸν τὸν ὡραῖον Λέλιον. Ἄλλοι τείνουν τὰς κώπας πρὸς τοὺς μουσικούς, οἱ ὁποῖοι ἀποστάζουν ὡς θεοὶ ἐνάλιοι. Μερικοὶ ψαρεύουν βιολιά, τὰ ὁποῖα κολυμβοῦν ὡς νῆσσαι καὶ γεμίζουν νερὸν ὡς στάμναι. Πολὺ μακρύτερα, κωπηλάται ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν τὴ μπάσσα-βιόλα, ἡ ὁποία πλέει ἀξιοπρεπέστατα, μὲ πόζαν φρεγάτας.

Καὶ τὰ ρόδα τοῦ Λελίου στολίζουν τώρα τοὺς προσωπιδοφόρους, δρεπόμενα ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς φυτὰ θαλάσσια. Καὶ ὁ γέλως ἀντηχεῖ ἀπέραντος, ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Ριάλτου μέχρι τῆς Πιατσέττας.

Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ Γιαννιοῦ, ὅταν εἶδεν ἔξαφνα τὸν κύριόν του νὰ ἐπιστρέφῃ ἐλεεινός, κάθυγρος, μουσκίδι, ὡς κωβιὸς τὸν ὁποῖον ἀπέσπασαν ἀπὸ τὸ ὑγρόν του στοιχεῖον. « Καλά το ἔλεγα ἐγώ, — ἐφώναζεν, — ὅτι οἱ Βενετσάνοι ὅλοι εἶνε ἄθεοι καὶ ἀντίχριστοι ! . . Ἂν μου μιλήσῃ κανείς, θὰ του σπάσω τὰ μοῦτρα !» — Ἀλλ' ὁ Πονηρίδης παρακαλεῖ τὸν Βαλεντῖνον νὰ του διηγηθῇ ὅλην τὴν ἱστορίαν, ζυγίζει ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ φαίνεται βυθισμένος εἰς σκέψεις καθαυτὸ σοβαράς.

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ Καφενείου Φλωριάν, — τὰ ὡρολόγια ἐκτυποῦσαν μεσάνυκτα, — ὁ Βαλεντῖνος Κερκὸζ συναντᾶται τυχαίως μὲ τὸν Μολτονάζον. Ἀμέσως τὸν πλησιάζει, τὸν σταματᾷ, καὶ σὰν κοκκοράκι θυμωμένον πού τα βάζει μὲ ἰνδιάνον, ὁ νεανίσκος σηκόνεται 'ςτὲς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ μὲ φωνὴν ὀξεῖαν καὶ τρέμουσα, τὸν προσφωνεῖ ὡς ἑξῆς.

— Παρακαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σας νὰ πιστεύσῃ ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔφερθη ὡς ὁ χειρότερος παληάνθρωπος ! . . Τὸ παραδέχεσθε ὅτι εἶσθε γάϊδαρος ;

Ὁ χονδρὸς Μολτονάζος ἐσήκωσε τὴν μύτην του διὰ νὰ διαμαρτυρηθῇ . . . ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνος δὲν του ἄφισε καιρόν. Τσάφ ! τσούφ ! δυὸ παταγῶδη ραπίσματα ἄστραψαν εἰς τὰ δύο μάγουλά του:

— Ὁρίστε διὰ νὰ σᾶς το ἀποδείξω !

Εἰς παροξυσμὸν ὀργῆς ἀποπληκτικῆς ὁ χονδρὸς Ναπολιτάνος γουρλόνει τὰ μάτια καὶ βρυχᾶται ἀγρίως :

— Μή με κρατῆτε! (καὶ ὅμως κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ τὸν κρατήσῃ, ὥστε ἔχει ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινημάτων του·) Μή με κρατῆτε, σᾶς λέγω ! Ἀφῆστέ με νὰ τὸν σφάξω ! νὰ τὸν ξεκοιλιάσω ! νὰ του βγάλω τὰ ἄντερα ! . . Μή με κρατῆτε ! Ἀφῆστέ με!

Ἐξηκολούθησε νάπειλῇ ἄπρακτος ἀρκετὴν ὥραν, ἕως ὅτου ἐβράχνιασεν ἀπὸ τὰς φωνάς, καὶ ἐσιώπησεν ἀσθμαίνων. Τότε ὁ Βαλεντῖνος ἔκαμε τακτι-

« Μπλούμ ! Τὸ κομψὸν πλήρωμα μορφάζει καὶ χειρονομεῖ ἐν ἀπογνώσει. » (Σελ. 337, στ. α'.)